

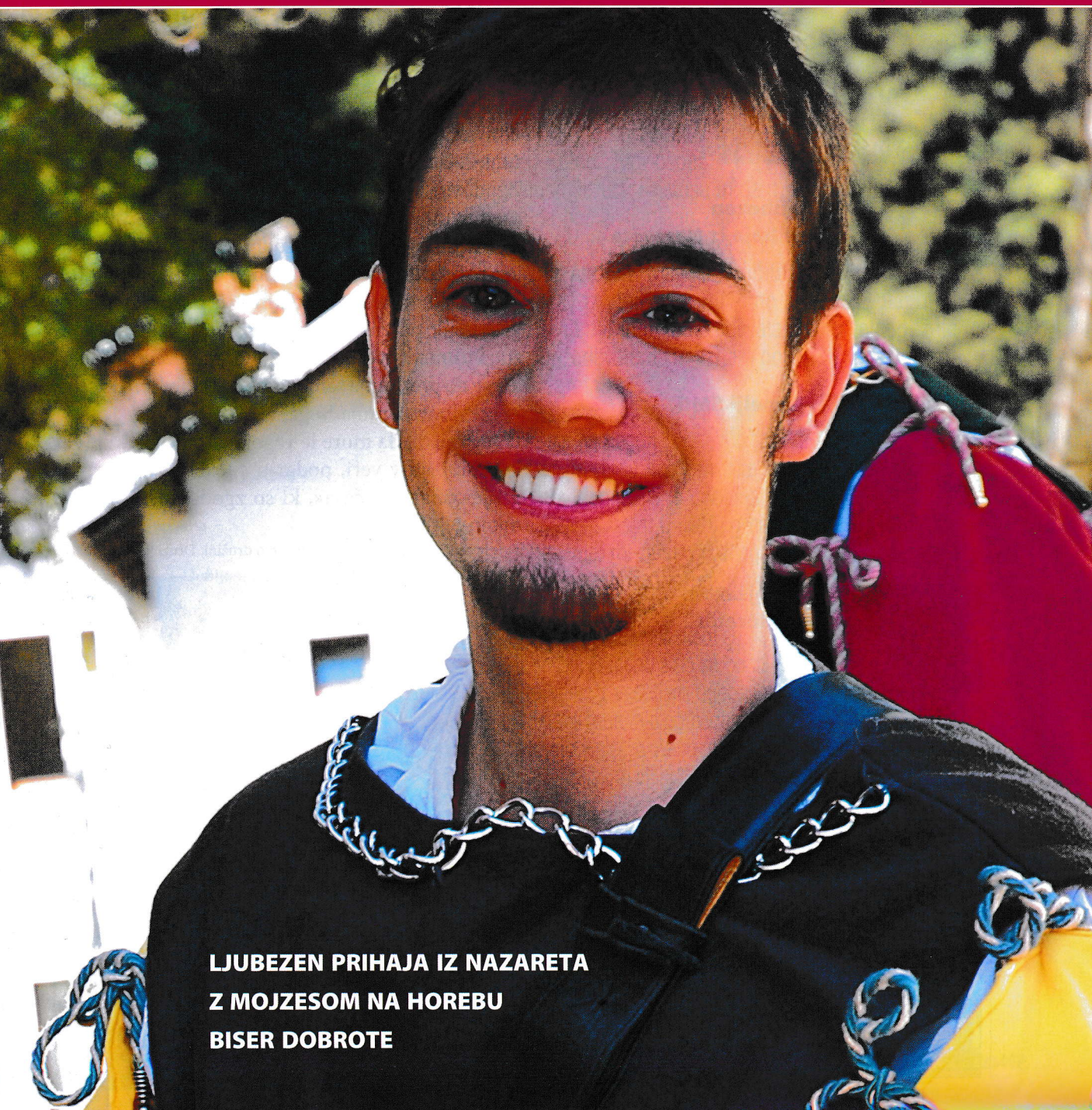

DON BOSKO

SALEZIJANSKI VESTNIK 1

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska

januar–februar 2006

**LJUBEZEN PRIHAJA IZ NAZARETA
Z MOJZESOM NA HOREBU
BISER DOBROTE**

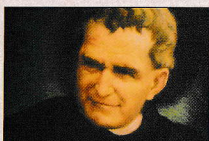
4 V SREDIŠČU MLADI

Veliko se o tem govori

dr. Janez Vodičar

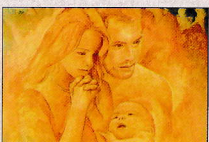
10 DON BOSKO VZGOJITELJ

Don Boskova vzgojna izkušnja

dr. Carlo Nanni

12 OČE IN UČITELJ

Ljubezen prihaja iz Nazareta

Pascual Chavez

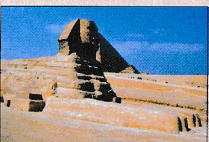
16 SMG

Temelji SMG

s. Marija Imperl

18 S POTI

Z Mojzesom na Horebu

Tone Ciglar

20 MISIJONI

Veliko je stisk, a kakšno se da olajšati!

s. Ljudmila Anžič

31 NAŠI VZORI

Biser dobrote

France Škrabl

Razmere, v katerih živi družina, kažejo pozitivne in negativne vidike: eni so znamenje za delovanje Kristusove milosti v svetu, drugi pa za človekovo odklonilno stališče do Božje ljubezni. Po eni strani se človek bolj zaveda osebne svobode, posveča več pozornosti vrednotam medčloveških odnosov v zakonu, pospeševanju dostojanstva žene, odgovornemu starševstvu, vzgoji otrok. ... Na drugi strani pa so znamenja zaskrbljujočega hiranja temeljnih vrednot: zmotno teoretično in praktično umevanje medsebojne neodvisnosti zakoncev; težki nesporazumi glede avtoritativnih odnosov med starši in otroki; naraščanje ločitev; močno razširjeno zlo splava ...

Zgodovinske razmere, v katerih živi družina, stoje pred nami kot splet luči in senc.

S tem postaja jasno, da zgodovina ni preprosto nujen napredek k boljšemu, temveč dogajanje svobode in celo boj med svobodami, ki si medsebojno nasprotujejo; po znanem izrazu sv. Avguština gre za spopad med dvojno ljubeznijo: ljubezen do Boga, ki gre do preziranja samega sebe, in ljubezen do sebe, ki gre do preziranja Boga.

Iz tega sledi, da more le vzgoja k ljubezni, ki je zakoreninjena v veri, podariti sposobnost za razlaganje »znamenj časa«, ki so zgodovinski izraz te dvojne ljubezni.

Janez Pavel II., Apostolsko pismo o družini, Družina 1982, CD 16.

OB NOVEM ZAČETKU

LOJZE DOBRAVEC, predstojnik salezijancev

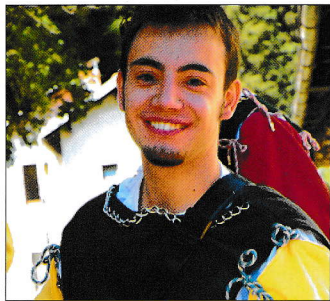

Foto: M. Lamovšek

SALEZIJANSKI VESTNIK
dvomesečnik

Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 1 | skupna številka 539

Leto 2006 | letnik 79

ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

**mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Žibert, Janez Krnc,
mag. Marko Košnik**

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

Toni Anžlovar & MM

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o., Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik je
l. 1877 ustanovil sv. Janez
Bosko, v slovenskem jeziku
je začel izhajati l. 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,
v 29 jezikih in v 135 državah.

Darove za vzdrževanje Salezijanskega
vestnika in za druge namene lahko
nakažete na račun, vpišete namen plačila
ter nas obvestite o namenu nakazila.

Salezijanci | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana

TRR **24200-9004141717** sklic **00 06**

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik

Rakovniška 6

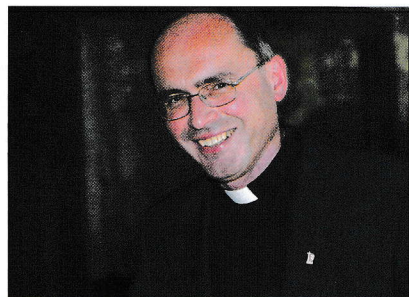
1000 Ljubljana

telefon: **01/42.73.028**

e-pošta: **vestnik@salve.si**

splet: **www.donbosko.si**

Znova se je izteklo leto. Prineslo nam je marsikaj. Izpolnilo nam je mnoga pričakovanja, nas notranje okrepilo, v stiskah in preizkušnjah pa tudi prečistilo in utrdilo. V spominu nam bo ostalo kot leto evharistije. Predvsem pa je v nas utrdilo vero v njega, ki je v evharistiji navzoč kot naša hrana in zvesti spremljevalec v življenju. Minulo leto nam je podarilo tudi novega Petrovega naslednika, papeža Benedikta XVI. Veseli smo, da ga je njegova prva apostolska pot popeljala prav med mlade, ki so se zbrali v nemškem mestu Kölnu. Tudi papež se je prišel poklonit Jezusu Kristusu in ga mladim predstavil kot najsvetlejšo luč na poti življenja in zanesljivo pot v prihodnost. Slovenski salezijanci smo zaključili praznovanja ob 100-letnici rojstva misijonarja Andreja Majcna. Pridružila se nam je tudi skupina salezijancev iz Vietnama. Bili smo si edini v prepričanju, da njegovo življenje in delo razodevata sledi svetosti. Zato si bomo skupno prizadevali, da bi v njem odkrili svojega vzornika in nebeškega zavetnika.

Vrhovni predstojnik salezijancev g. Pascual Chavez nam v vezilu za leto 2006 naroča, naj namenimo posebno skrb družini, ki je zibelka življenja in ljubezni. K temu nas zavezuje tudi 150-letnica smrti don Boskove matere Marjete, ki je izpolnila kar dvojno nalogo materinstva: najprej v svoji lastni družini in nato še med fanti v don Boskovem oratoriju. Tudi mi želimo pomagati mladim, da se bodo pogumno odločali za zakonsko in družinsko življenje, ki lahko izpolni globoka človekova hrepenenja po ljubezni in sreči.

Kot dejavni člani Cerkve na Slovenskem se želimo v tem letu približati zlasti tistim, ki so bili krščeni, a so se oddaljili od Cerkve in njenih občestev. Ob tem lahko z veseljem ugotovimo, da mnogi programi salezijanske mladinske pastorale pomagajo mladim, da se znova približajo Cerкви, odkrijejo v njej svoje mesto in se – zlasti kot animatorji in laiški sodelavci – dejavno vključijo v njeno poslanstvo.

Skupaj s hčerami Marije Pomočnice se veselimo zlasti s tistimi mladimi, ki čutijo v sebi poseben Božji klic in so se odločili, da bodo svoje življenje podarili mladim. Novo leto začenjamo z upanjem, da se bodo naše skupnosti obogatile z novimi člani in da bo Bog tudi v tem letu klical fante in dekleta k velikodušnim odločitvam v blagor Cerkve in vsega človeštva.

Naj nam bl. Lavra Vikunja, sv. Frančišek Saleški in sv. Janez Bosko, ki se jih spominjamo prvi mesec v letu, izprosijo obilen blagoslov za leto, ki je pred nami.

Lojze Dobravec

Veliko se o tem govori

dr. JANEZ VODIČAR

Večkrat slišimo novinarje, da kakšen dogodek močno odmeva v javnosti. Ob poplavi tako pomembnih novic znamo marsikatero preslišati. Res je, da se še vedno najdejo ljudje, ki zmorejo izustiti: »Saj veš, da mora biti kaj na tem, saj je bilo to v časopisu, na radiu, televiziji.« Vedno znova nasedamo tračem in jih širimo naprej. Tako sami doprinesemo k odmevnosti. Danes je nujno, da znamo izbirati in še bolj premisliti, o čem bomo govorili z drugimi. Novici, ki si sme lastiti to oznako, se zdi, da je lažje oblikovati javno mnenje. V poplavi vsega prisluhnemo namreč le temu, kar je pomembno. Zato se do nas prebije le to, kar pride na prve strani številnih časopisov, v poročila večine radijskih in televizijskih postaj.

Pred kratkim je na obrobju Ljubljane v Pirničah na predvečer božiča množica mladih do smrti poteptala tri mlada dekleta. Novinarji so poudarjali, da gre za dogodek, ki močno odmeva v javnosti. Eni so se zgražali, drugi privoščili, tretji obsojali, morda celo naslajali ... Vsakdo, ki trezno premisli nesrečni dogodek, mora vsaj sočustvovati s prizadetimi, če se že ne vprašati, kaj storiti, da do tega več ne pride.

Vsi taki dogodki v prvi vrsti sodijo na policijo in sodišče. Hvala Bogu živimo v državi, kjer so vloge razdeljene. Če komu, je treba prepustiti primer iz Pirnič organom pregona. Upravičeno se vprašujemo, kje so bili prej in kaj bodo storili sedaj. To naše vpraševanje in klicanje na odgovornost pristojnih služb se žal premalo sliši. Potrebovali bi nekakšen zvočnik in zdi se mi, da so to ravno novice, ki močno in dolgo odmevajo v javnosti.

Poskušajmo se zživeti v kožo preiskovalnega sodnika ali policista. Ob preiskavi tragičnih dogodkov lahko eden ali drugi naleti na ljudi, ki nočejo sodelovati, ki omalovažujejo zločin, ki se celo norčujejo iz njihovega dela. Verjetno bo njihovo delo teklo svojo pot, vendar ne bodo pristojni storili vsega, kar bi lahko. Če namreč nam, državljanom, ki smo

vendar naročniki njihovih uslug, ni do tega, da se razreši ta problem, komu bo potem?

Če bi dogodki iz Pirnič odmevali prej, če bi bila javnost vznemirjana in podpirala ukrepe, ki bi pripeljali k večji učinkovitosti zakonov, grem staviti, da se tragični dogodki ne bi zgodili. Lastnik razvpitega lokala je tako in tako že bil večkrat v sporu z zakoni in vendar pristojni niso ukrepali v korist morebitnih žrtev. Zato bi pravočasna novinarska pozornost in naša zavzetost za zakonitost, pa tudi odgovornost staršev do mladoletnikov rešila mlada življenja. Že Aristotel je pisal, da mora biti etika (veda, ki bi vodila vsakega do pravega načina življenja in s tem bila njemu samemu v zadovoljstvo) politična, javna veda. Vsi smo namreč občutljivi za mnenje drugih, zato ni vseeno, kaj odmeva okrog nas. Javno mnenje oblikujemo vsi. Vsakič, ko rečemo: »Si o tem že slišal?« ali: »Veš, kaj pravijo tam in tam«, ga ustvarjamo. To lahko podpira ali zavira javne ustanove pri ukrepanju.

Teh, ki se razglašamo za kristjane, je večina v naši družbi. Človek bi se vprašal, kje smo. Bolj malo odmeva v javnosti zavzemanje za temeljne krščanske vrednote. Celotni časopisi, ki v naslove postavijo protikrščansko vsebino, se prav zaradi tega bolje prodajajo. Ne gre za moraliziranje, z jasnimi in doslednimi javnimi stališči bi lahko mladim pomagali do zadovoljnejšega življenja, kakšnega celo dobesedno rešili. Sami starši mnogokrat izkusijo, kako so nemočni pri mladostnikih, ki jim ponavadi zabrusijo: »Saj vsi tako delajo!« Pritisk okolja, javno mnenje v veliki meri vpliva na mlade. Če od koga, potem se pričakuje od staršev, ki želijo preprečiti take dogodke, kot je bil v Pirničah, da poskrbijo za odmevnost vsega, kar je v dobro odraščajočim. Zgražanje ničesar ne reši, vzgoji naklonjeno javno mnenje se začne že z izbiro časopisa, odprtjem radijskega ali televizijskega programa in nenazadnje tudi takrat, ko srečam znanca in rečem: »Si že slišal ...?« Poteptana mlada življenja morajo govoriti, da bo takih odmevnih novic vedno manj.

Foto: M. Lamovšek

Nova skupina sotrudnikov v Mužlji

MUŽLJA NOVA SKUPINA SOTRUDNIKOV

Pri slovesni mladinski maši v župniji Mužlja v Vojvodini je 2. 10. 2005 skupina sotrudnikov izpovedala obljube. Mužljanska skupina sotrudnikov se je tako povečala za 8 članov. Sveto mašo je vodil predstojnik slovenskih salezijancev g. Lojze Dobravec, slovesnosti pa se je udeležil tudi delegat za salezijansko družino, g. Ivan Turk. J. J.

BLED SVETOPISEMSKE URICE

Marijin dom na Bledu že vrsto let sprejema mlade iz vse Slovenije na duhovne vaje in druge duhovno-vzgojne programe. Lepo število se jih vsako leto zvrsti tukaj in se duhovno okrepljeni vračajo v svoja okolja. Vendar sestre HMP, ki delu-

Svetopisemske urice na Bledu

Foto: J. Jelen

jemo v Marijinem domu, v zadnjem obdobju še intenzivneje razmišljamo, kaj storiti za ljudi z našega področja: kako ne le mladim iz širne Slovenije, temveč tudi tem iz naše okolice približati Boga in jih navdušiti za pristne ideale. Iz naših razmišljanj in iskanj so se v letošnjem šolskem letu porodile Svetopisemske urice za najmlajše in njihove družine. Enkrat mesečno se predšolski otroci skupaj s svojimi starši zberejo v Marijinem domu, da bi skupaj s sestrami in mladimi animatorji zajeli iz bogastva Svetega pisma. Srečujemo se z zgodbami, ki govorijo o Božji dobroti in ljubezni ter se tako učimo prepoznavati v življenju Njegovo ljubečo skrb za nas. Letos smo se že srečali s pripovedjo o stvarjenju sveta, z Jezusom, ki rad sprejema otroke in jih blagoslavlja; božična zgodba pa nas je popeljala v podoživljanje skrivnosti Jezusovega rojstva.

Svetopisemske zgodbe, ki oživijo v urici skupnega srečanja, se nadaljujejo doma ob pripovedovanju, razmišljanju in ponovnem seganju po Svetem pismu v družinah. s. Marija Imperl

LJ.-RAKOVNIK OBISK SVETOVALCA ZA FORMACIJO

V začetku decembra je salezijansko formacijsko skupnost na Rakovniku v Ljubljani obiskal svetovalac vrhovnega predstojnika za področje vzgoje (formacije), g. Francesco Cereda. Srečal se je z mladimi salezijanci in njihovimi vzgojitelji ter z vsemi, ki stopajo na pot duhovnega poklica v salezijanski družbi. To je bil prvi obisk delegata za formacijo v tem šestletju, potem ko je obiskal že skoraj vse salezijanske inšpektorije po svetu. Salezijancem, ki živijo na Rakovniku, je tako v "besedi za lahko noč" predstavil položaj duhovnih poklicev v salezijanski družbi po vsem svetu. Med drugim je poudaril, kako je v nekaterih delih sveta veliko fantov, ki se odločijo za salezijanski poklic (zlasti vzhodnoazijske dežele, južna Amerika ...), druge pa je novincev in kandidatov za salezijansko življenje precej manj. V ta "drugi krog" spada tudi večji del Evrope, vendar je tudi tu mogoče videti mnogo znamenj, ki dajejo upati na boljšo prihodnost. L. M.

LJ.-RAKOVNIK SREČANJE MLADINSKIH PEVSKIH ZBOROV

Na prvo adventno nedeljo se je na Rakovniku zbralo preko 200 mladih pevcev, ki so s petjem obogatili sv. mašo, ki jo je ob 104. obletnici prihoda salezijancev v Slovenijo daroval salezijanski predstojnik g. Lojze Dobravec. Že deset let je, odkar so se na Rakovniku začela srečanja otroških pevskih zborov. Iz tega navdušenja se je rodila tudi želja, da bi ta srečanja nadgradili s srečanji mladinskih mešanih pevskih

Foto: HMP

zborov. Letos je bilo torej tako srečanje tretjič. Pri srečanju je sodelovalo 11 mešanih pevskih zborov. Pod vodstvom zborovodje Tadeja Podobnika so združeni zbori navdušili s petjem, še posebej pa z mladinsko mašo, ki je delo Tadeja Horvata.

Sv. Janez Bosko je dejal: »S petjem in glasbo hočem iz oratorija odgnati monotonijo sivih dni, ki tako slabo vplivajo na mladega človeka.« Ta don Boskova osebna izkušnja je vzpodbuda tudi za nas, da v glasbi vidimo tudi vzgojno sredstvo, s katerim lahko storimo veliko dobrega za mlade. Prepričani smo, da prava in plemenita glasba človeka varuje slabega, dviga njegovega duha in je mogočno sredstvo za vztrajnost v dobrem. *M. K.*

VERŽEJ SREČANJE MLADIH REDOVNIKOV

V petek, 11. novembra 2005, se nas je v gostoljubnem Veržeju zbralo 32 mladih redovnikov in redovnic iz 11 različnih redov. Naslov teme, o kateri smo skupaj razmišljali, je bil: V zarji prihodnosti.

V soboto je naše srečanje koordinirala uršulinka s. Andreja Godnič, ki nas je za začetek ogrela z jutranjo telovadbo, sledilo pa je »virtualno snemanje« filmov o redovništvu. Skupaj smo si ogledali »filme« in jih analizirali.

Popoldne smo imeli okroglo mizo z gosti. Vsak od njih je predstavil svoj pogled na redovništvo, skupaj pa smo se vpraševali, kako lahko sodelujemo redovniki in laiki.

V nedeljo smo poromali v sosednjo vas Bunčani, kjer smo skupaj molili psalme v vaški kapeli. Vaščani so nam pripravili prijetno presenečenje, saj so nam postregli s toplim čajem in domačimi piškoti, ki so se v mrzlem jutru še kako prilegli. Vrnili smo se v Veržej in sodelovali pri župnijski sveti maši ter sklenili naše srečanje.

Grega Valič

Foto: M. Lamovšek

Obisk svetovalca vrhovnega predstojnika za formacijo

Srečanje mladih redovnikov v Veržeju

Foto: M. Košnik

Mladinski pevski zbori na Rakovniku ob obletnici prihoda salezijancev v Slovenijo

BUČKA SPOMINSKA PLOŠČA JOŽETU PETERLINU

Na Martinovo nedeljo so farani Bučke in mnogi drugi prišli v cerkev sv. Martina s prav posebnim namenom: ne le počastit sv. Martina, temveč tudi poklonit se spominu g. Jožeta Peterlina, ki je v tej

župniji deloval 12 let. Farani sami so predlagali, da bi zaslužnemu župniku postavili spominsko ploščo, župnijski svet z g. župnikom Damjanom Štihom pa je zamisel uresničil in na obletnico njegove smrti na cerkev postavil lepo ploščo v zahvalo in spomin. Blagoslovitev in sveto mašo je vodil dekan g. Mirko Simončič, ki je v pridigi po evangeljskem odlomku spod-

Foto: M. Suhoveršnik

Blagoslov spominske plošče na Bučki

budil vse farane k razvijanju talentov za skupno dobro.

Odslej bo spominska plošča Jožetu Peterlinu lahko nagovorila vsakogar, ki bo zašel v »čudovit pušeljc Dolenjske«, kakor je nekoč Bučko imenoval škof Lenič.

Marko Suhoveršnik

RIM SREČANJE INŠPEKTORIJ CIMEC

V salezijanski glavni hiši Salesianum je od 6. do 9. novembra 2005 potekalo srečanje salezijanskih inšpektorij konference CIMEC (srednja in vzhodna Evropa): Slovaška, Češka, Madžarska, Hrvaška in Slovenija.

Predstojniki zgoraj imenovanih inšpektorij so se skupaj s svojimi svetovalci srečali med seboj in z vrhovnim

predstojnikom g. Pascualom Chavezom, pokrajinskim svetovalcem za severno Evropo g. Albertom Van Heckejem ter z nekaterimi drugimi člani vrhovnega sveta.

G. Chavez je v svojem uvodnem nagoru omenil, kakšen pomen ima v Evropi posvečeno življenje danes. Med drugim je dejal, da posvečeno življenje spada k DNK-ju Evrope. Torej si Evrope brez ljudi, ki bi živeli Bogu in ljudem predano življenje, sploh ni mogoče predstavljati. Tako mora v tej Evropi obstajati tudi posvečeno življenje na salezijanski način, vsekakor pa je potrebno najti odgovore na izzive in vprašanja današnjega časa.

Člani inšpektorialnih svetov, ki so se zbrali na srečanju, so se pogovarjali zlasti o tem, kako je v posameznih

inšpektorijah zaživel "duh 25. vrhovnega zbora", ki je govoril o salezijanski skupnosti danes.

Ob koncu srečanja je vrhovni predstojnik poudaril prizadevanje za prenovno inšpektorij, ki se lahko uresniči le s prenovno posameznih skupnosti. V to spada tudi prenovljeno prizadevanje za duhovne poklice in prepoznavnost salezijanskih ustanov.

Posebno doživetje je bila sveta maša v baziliki Presvetega Srca Jezusovega, ko jo je z velikimi napori gradil sv. Janez Bosko. Zaustavili smo se tudi ob oltarju Marije Pomočnice - ob oltarju torej, kjer je dan po posvetitvi bazilike maševal sv. Janez Bosko in se med mašo velikokrat zaustavil in podoživljal postaje svojega življenja.

M. L.

Foto: arhiv SV

MARIBOR OBETI OB DVAJSETLETNICI

V pripravi na stoletnico don Boskove smrti je bila leta 1986 v štajerski prestolnici ustanovljena župnija Sv. Janeza Boska. Svoj sedež ima v stavbi nekdanjega otroškega vrtca na Dragonijevi ulici. K nedeljskemu in prazničnemu bogoslužju se še vedno zbiramo v dvorani mestne četrti Nova vas.

Dolga leta se že vlečejo prizadevanja za gradnjo don Boskove cerkve z župniščem in mladinskim centrom. Po sprejetem zazidalnem načrtu pred dvema letoma je za to ustanovo, hvala Bogu, že pridobljena večina zemljišča. Zdaj je na vrsti prilagoditev na-

črtov za cerkev, ki so bili pripravljene že pred desetletjem. Za druge prostore pa bodo najprej pripravljene idejne rešitve, nato pa naročena dokumentacija. Računamo, da bomo še pred koncem leta, ko bomo praznovali 20-letnico župnije, lahko vložili načrte za pridobitev gradbenega dovoljenja in

pripravili razpis za izvajalca del. Ta mesec bomo praznovali god našega farnega zavetnika, to je v nedeljo, 29. januarja, s slovesnim bogoslužjem ob 10. uri in s praznično družabno prireditvijo ob 15. uri, ki jo bodo pripravili naši otroci in mladina. Vabljeni.

župnik Tone Lipar

Župnijski kostanjev piknik v Mariboru

Foto: B. Jamnik

CELJE

SPOMENIK BOŽJE PREVIDNOSTI IN DOBROTE LJUDI

Z mirnostjo lahko rečemo, da je Don Boskov center spomenik Božje previdnosti in dobrote slovenskega človeka, ki čuti, kako pomembno je mlademu človeku dati dobro vzgojo in skrbeti zanj v najbolj ranljivem obdobju njegovega življenja. V preteklem letu smo si skupaj s sodelavci prizadevali, da bi zaživele nekatere načrtovane dejavnosti. Prek zbiranja pri oltarnem občestvu v lju-deh počasi raste zavest pripadnosti novi župniji bl. A. M. Slomška. S šolskim letom smo zastavili verouk za vse skupine v začasnih prostorih. Raste število ministrantov, pa tudi otroški pevski zbor že sodeluje pri nedeljskih mašah s kakšno pesmijo.

Program Projektno učenje za mlade – PUM – je dobilčasne prostore v kleti Don Boskovega centra, obiskujejo ga mladi iz celjske regije. V programu jim mentorji pomagajo nadaljevati prekinjeno šolanje ali pa se vključiti v svet dela.

Tudi pristočasne dejavnosti že potekajo v Don Boskovem centru. Mladim pomagamo koristno preživljati prosti čas in graditi pristne medsebojne odnose kljub različni narodnosti, veri in izobrazbi. Prostori pa še čakajo na opremo.

Veliko našega dela in npora vlagamo v to, da bi mogli, kolikor je mogoče, najhitreje poplačati račune in posojila. Za bolj načrtno in razvejano delo ter za ustrežnejše prostore za verouk in PUM pa bi želeli usposobiti še dve nedokončani nadstropji – drugi del prve faze gradnje.

Zaupanje v Božjo previdnost in dobroto ljudi ostaja v nas neomajno in celo podkrepjeno s tolikimi dosedanjimi izkušnjami.

Hvala vsem, ki darujete za izgradnjo Don Boskovega centra Celje. *Slavko Pajk*

Transakcijski račun pri Banki Celje
06000-0929837158

NA KRATKO OD DRUGOD

RAMOS MEJIA, ARGENTINA

30 dijakov iz Don Boskovega zavoda v Ramos Mejia je na televizijskem programu TN sodelovalo v oddaji TN Ekologija. Oddaja je imela naslov Voda, neobnovljivi vir. Dijaki so med oddajo simulirali delegacijo iz Saudske Arabije pri Združenih narodih; skupaj z drugimi namišljenimi delegacijami so predstavili svoje predloge, kako obvarovati vodo, ta dragoceni vir. Tovrstne oddaje imajo namen vzgajati mlade za občutljivost za razna mednarodna politična vprašanja. 19. 11. 2005

MEHIKA

V skupini 13 novih blaženih iz Mehike, ki jih je 20. novembra 2005 razglasil papež Benedikt XVI., sta tudi dva laika, Salvador in Ezequiel Huerta. Eden od njiju je oče, drugi pa stric s. Dolores Huerta, sestre hčere Marije Pomočnice. Mučena sta bila med verskim preganjanjem; pod streli orožja sta umrla 3. aprila 1927, ker nista hotela izdati skrivališča dveh svojih bratov duhovnikov. 20. 11. 2005

HRVAŠKA

Vrhovni predstojnik g. Pascual Chavez je v novembru obiskal sosednjo Hrvaško. V času svojega obiska je obiskal tudi Žepče v BiH, kjer hrvaški salezijanci vodijo poklicno šolo z 240 dijaki. Ob različnih priložnostih je sprejel obljube preko tridesetih salezijanskih sotrudnikov. 19.-21. 11. 2005

BETLEHEM, IZRAEL

V oratoriju v Betlehemu je potekal tečaj, ki je skušal mladim Palestincem odpirati pozitiven pogled na življenje in jih vzgajati kot animatorje. Oratorij je pomemben kraj v tem mestu, ki je povsem odrezano od Jeruzalema. Mnoge stroge cestne kontrole otežujejo pot delavcem, ko dan za dnem hodijo na delo. Oratorij je kraj, kjer mladi lahko rastejo v svobodi in varnosti, hkrati pa se učijo odpirati drugim ljudem in premagovati drže zapiranja vase. 25. 11. 2005

PORT-AU-PRINCE, HAITI

Preko 160 mladih pripadnikov SMG (salezijanskega mladinskega gibanja) se je zbralo na adventni duhovni obnovi. Namen tovrstnih srečanj na Haitiju je tudi ta, da bi mladi ob svojem času postajali vzgojitelji drugih mladih. 25.-27. 11. 2005

RIM Sestre hčere Marije Pomočnice so na praznik Marije Brezma-

dežne odprle nov uradni spletni portal družbe. Ob tej priložnosti je s. Giuseppina Terrugi, odgovorna za družbeno obveščanje, predstavila zgodovino, namen in poslanstvo portala www.cgfmanet.org. 8. 12. 2005

TOKIO, JAPONSKA

V župniji Himonya je tokijski nadškof mons. Peter Okada posvetil v duhovnika dva salezijanca. Starejši od njiju, g. Enmoto (42) se je že kot odrasel spreobrnil h krščanstvu in se odločil za duhovnika v salezijanski družbi. 17. 12. 2005

SEUL, J. KOREJA

Malo pred božičem se je zbrala večja skupina staršev salezijancev na adventni duhovni obnovi. V letu 2000 je namreč v Koreji, pozneje pa tudi drugod, zaživeła nova skupina znotraj salezijanske družine (čeprav še ni formalno priznana): Združenje matere Marjete, ki združuje starše salezijancev in fantov, kandidatov za salezijansko življenje. 22. 12. 2005

NAIROBI, KENIJA

Po polnočnici v mestni četrti Uhura se je salezijanec Philip Valayam vračal proti domu, a so ga na poti ustavili roparji. Skušal se je braniti, roparji pa so streljali nanj in ga ubili. 25. 12. 2005

BANGALORE, INDIJA

Salezijanci v Indiji so začeli s praznovanjem stoletnice salezijanske navzočnosti v Indiji. Prvi salezijanci so se izkrcali v Mumbai (nekoč Bombay) 5. januarja 1906. Med prireditvami bo tudi seminar o različnih področjih in vidikih salezijanskega dela v Indiji. V februarju pa bo Indijo obiskal vrhovni predstojnik. 28. 12. 2005

TAN HA, VIETNAM

Salezijanec laik, Francesco Saverio Tran Hoang Long, učitelj v salezijanskem poklicnem središču v Tan Ha, je prejel priznanje za najboljšega učitelja v provinci Lam Dong, ki mu ga je podelilo ministrstvo za izobraževanje v Hanoju. 30. 12. 2005

BESEDILO: dr. CARLO NANNI

DON BOSKOVA VZGOJNA IZKUŠNJA

V letošnjem letu bomo na tem mestu objavljali razmišljanja o preventivnem sistemu, ki jih je zapisal priznani salezijanski profesor Carlo Nanni. Preventivni sistem, ki ga je utemeljil in na kratko opisal sv. Janez Bosko, je temelj salezijanskega vzgojnega sistema tudi danes. Ker pa gre za nikoli končan proces, se je omenjeni profesor potrudil preventivni sistem pogledati oz. prebrati z očmi našega časa.

Preventivni sistem se ni porodil za mizo. Ni izključni sad vzgojeslovne literature. Prvi vir je don Bosko, njegovo življenje, njegova oseba, njegova svetost in njegova vzgojna zavzetost. Da bi torej razumeli vzgojne vrednote preventivnega sistema danes, moramo pobrati ne le temeljne točke, temveč se predvsem povrniti k don Boskovi vzgojni izkušnji in vzgojnemu razmisleku in k njegovemu nadaljevanju v vzgojni

tradiciji salezijanske družine (salezijanci, hčere Marije Pomocnice in mnoge redovne in laiške družbe, ki so se v teku časov pridružile don Bosku in sprejele njegovo versko vzgojno karizmo).

Don Bosko, mož akcije, ki pa preučuje tudi »teorijo«

Zgodovinarji, ki so pisali o don Bosku, se ujemajo ob dejstvu, da je bil don Bosko v prvi vrsti mož akcije. Ni napisal lepo urejene in dokončne razprave o svoji vzgojni zamisli in nikoli ni sistematično opredelil svoje vzgojne metode. Brez dvoma pa spisa *Preventivni sistem pri vzgoji mladine* (1877) in *Spomini na Oratorij sv. Frančiška Saleškega* (1873 in 1879) obsegata vzgojno pomembna znanstvena jedra o vzgoji, posebno če jih beremo skupaj z drugimi spisi, ki jih je objavil za versko vzgojo mladih (*Preskrbljeni mladenič, Življenjepisi Dominika Savia, Frančka Besucca ...*). Čeprav ni zapustil urejenih razprav (morda zato, ker mu je primanjkovalo časa), je don Bosko vedno kazal zanimanje, sicer v neakademiških oblikah, za probleme, ki bi jih lahko poimenovali »pedagoške«.

Globok poznavalec svojega sveta in buden opazovalec časovnih sprememb

V svojih skoraj petdesetih letih vzgojnega dela je don Bosko vedno skušal biti pozoren na potrebe svojega zgodovinskega trenutka in dati nanje ustrezen in učinkovit odgovor.

Nasvet, ki ga je 1883 dal svojim sodelavcem (»poznati moramo naše čase in se jim prilagoditi«), je bil zanj stalno stalno delovno načelo. Tudi za salezijance je postala tradicionalna trditev »z don Boskom in s časi«.

Zrasel je in vzgojen je bil v kmečkem, podeželskem in tradicionalnem svetu. Svojo dejavnost pa je razvil v mestnem okolju, v mestu Torinu, ki je postajalo vedno bolj industrijsko in finančno mesto z novonastajajočim meščanstvom, ki se je pripravljalo, da postane središče narodne enotnosti.

Zgodovinarji pripominjajo, da na don Boska z ideološkega vidika lahko gledamo če že ne naravnost »nepopustljivega«, pa vsaj kot na "razsvetljenega konservativca". Morda mu je prav njegova "vzgojiteljska strast" pomagala premagati ideološke

meje in neodločnosti v idealih. Mladi in njihovi problemi so ga pripeljali tja, kamor niti on sam ni predvideval in kamor on sam po svojih načrtih gotovo ne bi nikoli prišel.

Pozoren na potrebe mladih in solidaren z njimi

Medtem ko je nenehno vabil svoje sodelavce, naj se žrtvujejo za mlade, od ravnateljev salezijskih ustanov pa je v prvi vrsti zahteval, »naj si prizadevajo, da jih bodo imeli radi«, pa je na drugi strani v *Pismu iz Rima* 1884 opominjal vse, da ni dovolj, če imajo mlade radi: »Ne samo da jih imamo radi, marveč morajo čutiti, da jih imamo radi.« Še prej pa je svoje sodelavce spodbujal, naj jih spoznajo osebno, stopajo za njimi korak za korakom, naj bodo solidarni z njihovimi življenjskimi interesi, naj se uglašijo po njihovih potrebah in željah, naj se ravnajo po zgodovinskem okolju, v katerem oni odraščajo in razvijajo svojo osebnost. V današnjem jeziku bi lahko rekli, da sta bila prijateljstvo in vzgojni dialog, ki ničesar ne jemlje različnosti odnosov in izkušenj med mladimi in vzgojitelji, stalen način don Boskovega vzgojnega delovanja. K temu je spodbujal tudi salezijance.

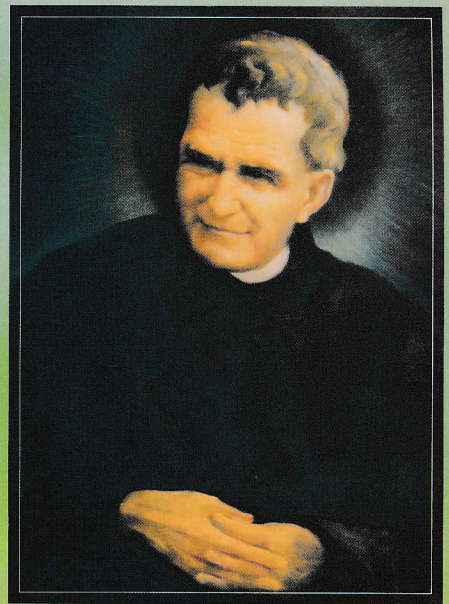
Vzgojna preventivna skrb, ki je postala sistem

Don Boskovo delovanje je povezano z neizčrpno krščansko karitativno tradicijo moderne dobe, ki je našla svojo kraljevsko pot v vzgojnem delu za mladino, zlasti v prid fantom in dekletom iz ljudskih slojev. Temeljne ideje don Boskovega preventivnega sistema bi lahko razvrstili takole:

■ Don Boskovo delovanje izvira iz temeljne osebne izbire, z željo, da bi delal dobro v najširšem pomenu besede. V njem se je kot v duhovniku in kristjanu to izražalo v pastoralni skrbi, ki ga je gnala, da je želel delati v duhovni blagor mladine (*»Da mihi animas«*): to je, kakor bi lahko na kratko dejali, »prvenstvo dejavne ljubezni«. Ta dejavna ljubezen je na drugi strani našla svojo obliko v vzgoji in v skrbi za življenjske razmere in probleme mladih, s katerimi se je srečeval.

■ Globoka vera v Božjo dobroto in usmiljeno očetovstvo je bila eden od razlogov, zaradi katerih je hotel imeti sv. Frančiška Saleškega kot vzornika za svoje sodelavce in kot zaščitnika svoje družbe duhovnikov in laikov, ki se z zaobljubo zavežejo za vzgojo mladih, zlasti iz ljudskih slojev, ubogih, zapuščenih in ogroženih.

■ Globoko prepričanje v veličino, krhkost in dostojanstvo Božjega otroka. V *Memorie biografiche* (zbirki dokumentov o don Boskovem življenju in ustanovah v 20 obširnih knjigah) je v 5. knjigi na str. 367 podano don Boskovo prepričanje, da »je v vsakem fantu, tudi najbolj zavrženem, točka, dovezna za dobro. Vzgojiteljeva prva dolžnost pa je, poiskati tisto točko, tisto občutljivo srčno struno in jo izkoristiti«. Poleg tega je gradil svoje vzgojno delovanje na zaupanju v navzočnost Božje previdnosti v svetu in je zato ponavljal svojim sodelavcem geslo *»niente ti turbi - nič naj te ne vznemirja«*, ki so ga ponavljali Jezus, sveti Pavel, sveta Terezija Avilska in sveti Frančišek Saleški.

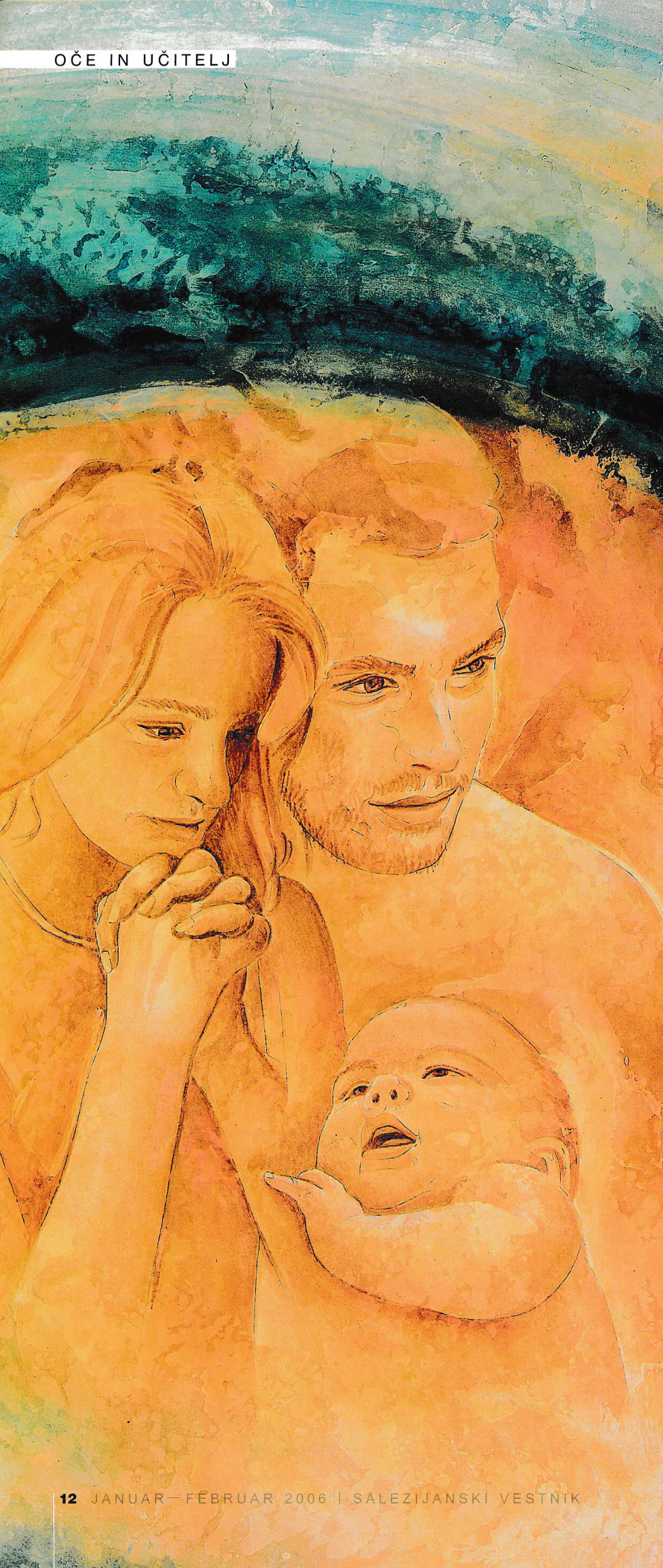

sv. Janez Bosko

■ Slog ravnanja z mladimi, ki temelji na razumu, ljubeznivosti in na globokih razlogih, ki izhajajo iz verskega gledanja na svet, kot zatrjuje *Preventivni sistem pri vzgoji mladine*: »Ta sistem temelji ves na razumu, veri in ljubeznivosti.«

■ Temeljna vzgojna zasnova, ki temelji na dejavni in prijateljski navzočnosti, ta pa spodbuja podjetnost, vabi k rasti v dobrem in daje moč za osvobajanje od vsake sužnosti, da ne bi zlo prevladalo in premagalo, kar je dobrega v posameznikih in v skupinah (*»asistenca in preprečevanje«*). Pri tem mu je bila vzor družina, tako da bi se vsakdo počutil *»doma«*.

■ Že v začetku si je zastavil cilj, da bi vzgojil *»dobre kristjane in poštene državljane«*, ki naj bi si *»služili kruh z lastnim delom«*. Reči pa moramo, da se je v zadnjih letih (ko se je njegovo delo razširilo na Sardinijo in iz Italije v Evropo, v južno in severno Ameriko in po vsem svetu) razširilo tudi obzorje s celotnega človeka (kar je povezovalo delo, vero, kreposti) na skrb za človeško družbo (ki je povezovala pobožnost, moralnost, kulturo in civilizacijo). |

V letu 2006 bom pisal o družini. Ob 150-letnici smrti Marjete, don Boskove matere in matere njegovih fantov v Valdoccu, sem vso salezijansko družino povabil, naj posebno pozornost posveča družini, ki je »zibelka življenja in ljubezni ter prvenstveno mesto za počlovečenje današnje družbe«.

O kroglji obletnici smrti matere Marjete se pridružuje 25. obletnica, ko je bilo objavljeno Apostolsko pismo o družini (*Familiaris Consortio*). To je dvojna priložnost, da svoj pogled usmerimo v najpomembnejšo ustanovo za človeka, družbo in Cerkev, na družino, ki jo danes ogrožajo kulturni in družbeni dejavniki, saj pritiskajo nanjo in rušijo njeno trdnost. V nekaterih državah je družina v nevarnosti tudi zaradi zakonodaje, ki se zajeđa v njen naravni ustroj: v zvezo med moškim in žensko, utemeljeno na zakonski pogodbi. Čeprav bom v tem letu v svojih razmišljanjih nizal prvine, ki tvorijo družino, štejem za primerno začeti pri nazareški družini, ki nam jo božični čas kliče v spomin in ki je še vedno vzor vsake družine, odkar se je Božji sin hotel učlovečiti in biti popolnoma deležen človeške zgodovine s tem, da se je vključil v družini-

LJUBEZEN PRIHAJA **IZ NAZARETA**

no, kjer je dozoreval kot človek in kot Bog. Sveta družina je torej naš vzor.

V TEM RAZMIŠLJANJU se bom navezal na pomenljivo prigodo dvanajstletnega Jezusa v templju, kajti v tem dogodku odkrivamo zanimivo družinsko ravnanje nazareške družine. Evangeljski odlomek, ki ta dogodek opisuje, je nekakšen vezni člen med evangeljskimi opisi Jezusovega otroštva in njegovega poznejšega javnega delovanja – tako kot je adolescenca (obdobje odraščanja) umeščena med otroško in odraslo dobo. In to je prva značilnost adolescence: da oseba ni več otrok in še ni odrasel. Ne gre za enostaven položaj, ne za otroka ne za starše. Najpomembnejši predlog je »s«: Jezus se z najpomembnejšimi verskimi in osebnimi vprašanji sooča »s« svojimi starši in na nek način gre za spor med prvo in četrto Božjo zapovedjo. Jezus mora izpolnjevati Očetovo voljo. Gre za trenutek odkrivanja svojega načrta življenja, za obdobje, s katerim se mora najstnik soočiti in ga »rešiti«, sicer bo ostal adolescent, vse življenje se bo izmenično nagibal zdaj na eno zdaj na drugo stran. Gre pa tudi za trenutek veselega odkritja in sprejetja stvarnosti. Stisko kvečjemu doživljajo starši, ki le stežka »izpustijo« otroka in trpijo, ker mu največkrat ne morejo pomagati. Toda vprašanje svojega »poklica« je prvo, s katerim se mora vsak človek soočiti sam.

V LUKOVEM EVANGELIJU najdemo pouk; pogovor med Jezusom in njegovimi starši je

BESEDILO: dr. PASCUAL CHÁVEZ V.
ILUSTRACIJA: UMBERTO GAMBÀ

sestavljeno iz vprašanj: »Otrok, zakaj si nama tako storil? Tvoj oče in jaz sva te s tesnobo iskala.« ... »Kako da sta me iskala? Mar nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?« Skrivnost Jezusovega vzgajanja in njegove pedagogike je v tem, da veliko bolj uporabljata vprašanja, kot pa trditve. Na žalost pa starši, učitelji in pastirji duš pogosto ravna ravnajo ravno narobe. Celotna Marija le s težavo razume. Ločitev je vedno težka. Na odraščajoče otroke moramo gledati s simpatijo in jih resno poslušati. V našem času je, bolj kot kdaj koli, zmagovalna »strategija pozornosti«: poslušati, opazovati, skušati razumeti, ujeti neizražena sporočila, brati med vrsticami. Govoriti je treba »z otroki«, ne »otrokom«. Jožef in Marija nista zapustila Jezusa: ne smemo oditi iz življenja otrok, tudi če se oni oddaljijo. Moramo biti navzoči in jih varovati. Če se ponudi priložnost, jih močno objemimo: zmrdovali se bodo, v resnici pa jim bo prijalo. Imajo majhne a pomembne potrebe: po družini, saj se čutijo osamljene; po dejavnostih,

saj se dolgočasijo; po varnosti, saj se bojijo sveta, ki ga je treba osvojiti; po pogovoru, kajti mnogih stvari ne vedo. Tudi vzgoja se mora dogajati »z otroki«. »Jezus se je vrnil z njima in prišel v Nazaret ter jima je bil pokoren.«

ZELO POMEMBNO JE, da mi cenimo nje in oni nas. Potrebna je umirjenost, resnost in spoštovanje. Odraščajoči si lahko usvoji pravo samospoštovanje le, če čuti, da je upoštevan. Razpolagati mora z minimalno samozadostnostjo in avtonomijo. Spoštovanja se ne da hliniti, izkazuje pa se ga z zaupanjem in s poverjanjem odgovornosti. Odlična stvar je odraščajočim zaupati naloge, jim omogočiti razpolaganje z denarjem za njihove potrebe, priznati jim pravico, da si izbirajo prijatelje, zabavo, športne skupine, dejavnosti v družbi. Potrebno jih je spodbujati in hrabriti. Odraščajoči so reveži, imajo le svoje sanje, ki jim jih mnogi hočejo potlačiti. Pokažite svoje zadovoljstvo in veselje, kadar otroci naredijo kaj dobrega: pohvala v tej dobi utrjuje čustveno povezanost. Tudi moliti je potrebno »z« njimi. Mnogi najstniki zapustijo vero kot nekakšen ostanek iz otroštva: naloga staršev je, da jim dokažejo, da vera ni otročjost, ampak moč za odraslost. Odpustiti jim. Pogrešiti je njihov vsakdanji kruh. Od staršev se morajo naučiti – in le-ti tega ne smejo nikoli pozabiti – da so bili tudi oni sami odraščajoči. |

OBISKANJE DEVICE MARIJE

BESEDILO: s. MARIJA ŽIBERT

Marija je vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem.

Lk 1,39

Foto: arhiv SV

Medtem ko so drugi Marijini prazniki in godovi večinoma nastali najprej na Vzhodu, ima praznik Marijinega obiskanja svoj začetek v latinski (zahodni) Cerkvi. Do 8. ali 9. stoletja so se v rimski liturgiji spominjali tega dogodka le s spominom na delavniški dan. Papež Urban VI. pa je proti koncu 14. stoletja (1389) potrdil posebno slovesnost, ki so jo frančiškani obhajali že v 13. stoletju. Po želji papeža Urbana VI. naj bi si s tem praznikom kristjani od preblazene Device izprosili, da bi 'obiskala' in potolažila ter okrepila Cerkev v tistih žalostnih časih velikih notranjih in zunanjih stisk in zmešnjav. Praznik se je splošno razširil šele proti koncu 15. stoletja in so ga tedaj začeli povsod obhajati 2. julija. Po novi preureditvi bogoslužnega koledarja (1969/70) ta praznik obhajamo zadnji dan Marijinega meseca maja.

Vsebina praznika

Bolj kot Marijin praznik je ta dan liturgično obhajanje enega od pomembnih trenutkov Božjega odrešitvenega delovanja: posvečenje in nekakšna 'umestitev' Kristusovega predhodnika Janeza Krstnika in hkrati prvo razkritje učlovečene Božje Besede na zemlji. Marijin obisk pri sorodnici Elizabeti je združen s hvalnico 'Magnifikat', ki vre iz Marijinega srca ne le kot izraz neizrekljive osebne hvaležnosti Bogu, ker se je ozrl nanjo, marveč kot radostni spev vsega odrešenega Izraela, čigar predstavnica in podoba je Marija.

V takratni judovski, še bolj pa v grško-rimski družbi, ki je bila strogo razdeljena na stopnje nizkih in visokih, je dejstvo, da je mlada mati Kralja vseh kraljev pohitela k svoji stari sorodnici zato, da bi ji pomagala v potrebi, pomenilo zelo zgovoren nauk glede krščanske ponižno-

sti in službe bližnjemu. V hvalnici Magnifikat se nam jasno razodeva Marijin duhovni obraz, ki je povzet v nasprotju med njenim nizkim zunanjim položajem in njeno notranjo veličino, ki ji je podarjena po milosti. Marija je pralik tistih ubogih, ki jih je Gospod hotel povišati, in to je glavna misel speva. Magnifikat na globok način izraža tisto, s čimer je bilo do dna napolnjeno vse Marijino bitje, zato v molitvi Cerkve zavzema pomembno mesto. Z molitvijo Magnifikata se Cerkev vedno znova vključuje v Marijin spev hvaležnosti za velika Božja dela v odrešenju vsega človeštva.

Vzornica apostolata

Marija se po deviškem spočetju ni zaprla vase. Zavedala se je, da je odrešenje namenjeno vsem, zato je svojo srečo želela takoj deliti z drugimi. Od vsega začetka je hotela biti prinašalka Kristusa, orodje za posvečenje duš.

Zato se vsak apostol prav od Marije nauči poguma pri požrtvovalnem delu, tako da se mu - ob zaupanju v Boga - ne zdi nobena stvar nemogoča. Duša, ki je združena z Marijo, je sposobnejša temeljitejše in odločnejše ljubezni do ljudi. Marija namreč nikoli ne ravna z nobenim človekom od zgoraj navzdol. Ker ostaja vedno na edinstven način Gospodova dekla, v vsaki duši, ki se ji bliža, vidi Jezusa Kristusa. ■

Povzeto in prirejeno po Leto svetnikov 2, MD, Celje 2000.

DRUŽINA in duhovni poklici

Spoštovani molivci in molivke za duhovne poklice! Vrhovni predstojnik salezijancev vsako leto napiše posebno pismo, vezilo, vsej salezijanski družini, v katerem usmerja vse njene člane na določeno pastoralno področje, ki naj bi mu posvetili kar največ pozornosti v naslednjem letu. Za letošnje leto je določil, naj bo naša posebna pastoralna skrb namenjena družini – domači Cerкви, kot temeljnemu jedru človeške družbe in Cerkve.

Nas, molivce za duhovne poklice, še posebej zanima vloga in pomen družine pri vzgoji in zorenju duhovnih poklicev. Zaradi različnih vzrokov in razmer imajo mnoge družine danes, tudi krščanske, težave, da bi razumele, spoštovale, opogumljale in pospeševale poklicno izbiro svojih sinov in hčera. Večkrat mislijo na prihodnost svojih otrok zgolj s človeškimi, če ne celo z evangeljskim vrednotam nasprotnimi merili.

Družina je kot skupnost vere, življenja in ljubezni naravno okolje za človeško, krščansko in poklicno rast otrok. Vzgojno poslanstvo družine obsega mnogovrstna področja vzgoje.

2. vatikanski koncil poudarja posebno vzgojno nalogo družine glede poklicnosti za duhovne poklice: »Vzgajanje otrok naj bo takšno, da bodo sposobni s polnim čutom odgovornosti iti za svojim poklicem, tudi za duhovnim.«

Vzgojna učinkovitost družine je odvisna od tega, če je verna in oznanjevalna skupnost, skupnost v pogovoru z Bogom in v službi Cerkve in človeka. Z otroki se tudi starši udeležujejo bogoslužja, posebno svete maše. Starši z otroki molijo. Poskrbijo za dobro versko izobrazbo in vzgojo. Skupaj z otroki delujejo v apostolskih nalogah občestva. To skupno delovanje povezuje otroke s starši in preprečuje, da bi se otroci odtujili družini in župnijskemu občestvu.

V tem bogastvu krščanskega življenja in apostolskega prizadevanja v hoji za Kristusom rastejo skupaj starši in otroci. V tem evangeljskem ozračju najdejo darovi Svetega Duha dobro zemljo za sprejem in obroditev sadov (Prim. DP18).

Družina, o kateri je tu govor, je prikazana kot idealna, kar danes ni pogost pojav. Vendar spričo mnogih dejavnikov, ki niso naklonjeni duhovnim poklicem, ne smemo izgubiti upanja. Življenje v družinah in v Cerкви potrjuje, da Bog s svojim klicem in izvolitvijo tudi preseneča. To pozitivno presenečenje pa je lahko tudi sad molitev mnogih vztrajnih molivcev in molivk za duhovne poklice.

Prosimo Gospodarja žetve, naj v letu, ki smo ga začeli, blagoslavlja današnje družine in nas preseneti z novimi duhovnimi poklici.

Obilen Božji blagoslov in priprošnja Marije Pomočnice naj Vas spremljata v novem letu.

IVAN TURK
voditelj SMZ

PROSITE IN BOSTE PREJELI

JANUAR

Molimo, da bi bila sredstva družbenega obveščanja (TV, radio, internet, časopisi in revije) v službi resnice, pravice, poštenosti in krščanske morale v blagor slovenskih družin.

FEBRUAR

Molimo za družine, da bi bil vsak spočet otrok tudi z ljubeznijo sprejet.

MAREC

Molimo za družine, da bi v njih vladala ljubezen, razumevanje, spoštovanje in zakonska zvestoba.

MOLITVENI NAMENI

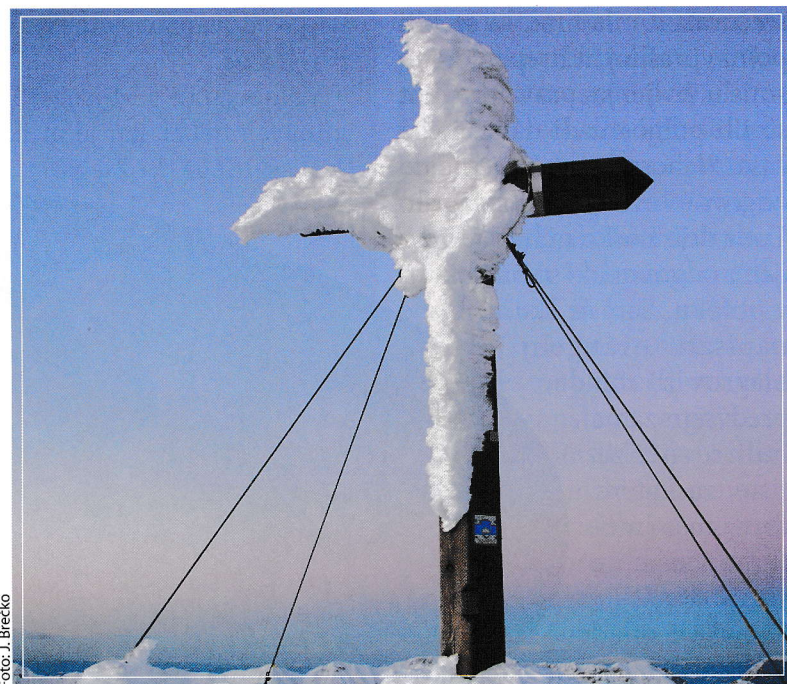

Foto: J. Brečko

TEMELJI

SALEZIJANSKEGA MI

BESEDILO: s. MARIJA IMPERL

V zadnjem času se v slovenskem in nasploh v evropskem prostoru vse pogosteje uporablja izraz salezijansko mladinsko gibanje – SMG. Tudi na osrednjih straneh Salezijanskega vestnika smo v preteklem letu lahko prebirali o njem. Jesen 2005 je zaznamoval Zbor SMG-ja v Želimirju. Kar lepo število mladih je na njem doživljalo izkušnjo salezijanske duhovnosti.

Vse se je začelo z don Boskom in Marijo Mazzarello. Vsak v svojem okolju sta se srečevala z mladimi, ki so bili polni vprašanj in hrepenenj po smislu življenja; prav tako, kot so jih polni mladi današnjega časa. Sleherno vprašanje najde odgovor v evangeljskih blagrih. Toda don Bosko ni bil zadovoljen z odgovori, ki so bili takrat v obtoku. Sam je skušal napisati evangelij blagrov za mlade, predvsem za najbolj revne, za tiste, za katere drugi niso imeli ne časa ne srca. Današnji mladi živijo v drugačnem

svetu in nosijo v sebi nekoliko drugačna vprašanja. Ali jim torej še lahko pripovedujemo don Boskovo zgodbo? Prepričana sem, da, kajti mladi danes prav tako hrepenijo po ljubezni, toplini, domačnosti; po očetu in materi, po bratih in sestrah, po pristnih medosebnih odnosih.

Mladi, ki so prihajali v Valdocco ali v Mornese, so se takoj čutili zajete v ozračje neposrednosti, veselja in praznika, ki je pritegnilo vse. Bila je eksplozija življenja, ki se ji nihče ni mogel dolgo upirati. Ti mladi ljudje, ubogi in večkrat brez upanja, so nenehno odkrivali v don Bosku in materi Mazzarello dar Božjega srca: konkreten način pripovedovanja evangelija blagrov zanje.

V Valdoccu in v Morneseju so vdihavali nekaj, kar je prihajalo iz samega Božjega srca.

Sveto pismo je polno pripovedi o nežnosti Boga do njegovega ljudstva. Božja ljubezen se je razodela predvsem do najbolj ubogih in je prihajala močno in nepričakovano, v trenutkih največjih težav. Don Bosko je govoril: »Čeprav Bog ljubi vse kot delo svojih rok, vendar pa goji posebno ljubezen do mladih in ima v njih svoje veselje.« Fantje iz Valdocca in dekleta iz Morneseja so v konkretnem vsakdanjem življenju mož in žena, ki so se odločili biti z don Boskom in materjo Mazzarello, izkusili, da jih Bog resnično ljubi in da so mu pomembni. V takem ozračju veselja, ljubezni in prijaznega sprejetja so tudi mladi, ki jim ni bilo toliko mar za duhovnost, zahrepneli po nečem globljem v svojem življenju. Mihec Magone, Ema Ferrero, Frančišek Besucco, Emilija Mosca in

Foto: M. Lamogšek

Sleherno vprašanje
najde odgovor
v evangeljskih blagih.

Tudi danes v mladih
ostaja želja po izkušnji
živega Boga.

MLADINSKEGA GIBANJA

mnogi drugi so v salezijanskem okolju postali novi ljudje. Veselje, ki je vladalo v Valdoccu in v Morneseju, je bilo sad velike zasidranosti v Boga in ljubezni do mladih z eno samo željo, »da bi bili srečni tukaj in v večnosti«, kot je imel navado reči don Bosko.

Don Bosko in mati Mazzarello sta bila velik Božji dar za življenje, veselje in upanje mladih. Ta Božji dar je še naprej zaupan salezijanski družini. Vendar ga danes ni lahko narediti privlačnega. Okušamo, da ni lahko nadaljevati s pisanjem evangeljskih blagrov, kot sta jih začela don Bosko in mati Mazzarello. Kljub vsemu smo vsi člani salezijanske družine poklicani – danes, tukaj – da to postajamo.

Don Bosko in mati Mazzarello sta živela v okolju, ki je bilo dokaj religiozno, danes pa ni več tako. A vendar v mladih ostaja enako, ali morda še večje, hrepenenje po smislu življenja, po izkušnji ljubečega Boga, ki spremlja njihovo življenje. Iščejo trdno oporo. Kje jo bodo našli, če ne v Bogu, ki je trdna skala življenja? Iščejo smisel življenja in odgovore na svoja premnoga zapletena vprašanja. Bomo dovolili, da jih še naprej nadejo v drogi, alkoholu, sektaht ... ali pa jim bomo znali odstreti, kar smo sami izkusili in spoznali? Kdo jim bo pokazal

pravi smisel življenja, če ne ti in jaz, ki sva že toliko prejela v življenju?! Ni treba, da sva učena. Potrebno je le, da v lastnem življenju razbirava Njegovo roko, Njegovo skrb, potem bova znala stati ob strani mladim, znala jim bova pomagati razbirati Božje delovanje v njihovem življenju. Samo če se bova jaz in ti oklenila Njegove roke, potem bova lahko pos-

premila mladega človeka, da se je bo oklenil tudi sam. Samo če bova jaz in ti 'izgubljala' minute dneva za prebiranje Svetega pisma, potem bova znala zanj navdušiti tudi mlade. Samo če bova jaz in ti iskala očiščenje srca v zakramentu sprave, bova lahko tudi mlade privedla do izkušnje usmiljene Očetove ljubezni. Samo če bova jaz in ti zaupala, da naju vodi Mati Marija, bova tudi mladim pokazalo njo, ki skrbno bedi nad njihovim življenjem. Samo če se bova jaz in ti iz dneva v dan hranila s kruhom močnih, bova tudi mlade pripeljala k neusahljivemu studentu, ki hrani in krepi; in nama ne bo pošel smisel za razdajanje mladim in slehernemu sočloveku, kljub neuspehom in polomijam, ki jih doživljava na svoji poti.

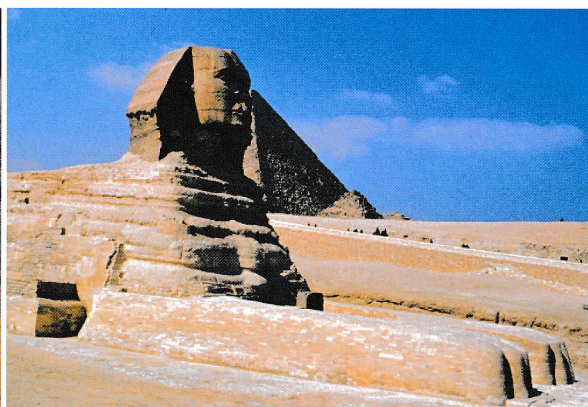
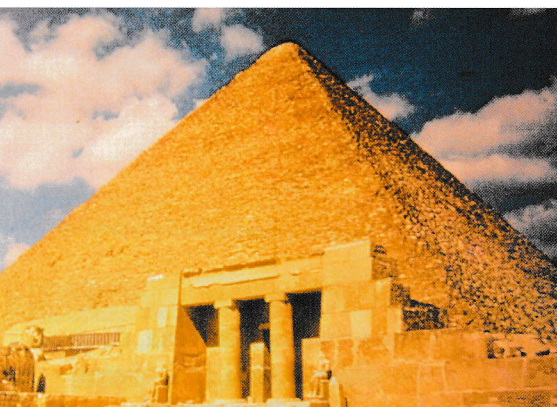
Ob meni, tebi, mnogih sestrah in bratih tudi danes mnogo mladih živi najino izkušnjo. V svojih skupinah, župnijah, centrih ali tudi kot posamezniki postajajo sol in kvas za druge mlade. To so animatorji, ki so dandanes nepogrešljiva roka pri salezijanskem vzgojnem poslanstvu. Rasti želijo v salezijanski mladinski duhovnosti, med seboj se želijo povezovati in se vse bolj prepoznavati v salezijanski karizmi. To je SMG, ki živi in se širi tudi na slovenskih tleh.

UTRINKI Z ZBORA SMG

Zdi se mi pomembno, da se v okolju SMG združujemo vsi, ki nas povezujejo isti cilji. Začeli smo pot, ki nam jo je pokazal sv. Janez Bosko. Upam, da bomo še drugim zgled don Boskovega dela! *Domen*

Lepo, da smo se srečali in spoznali. Videlo se je, da potrebujemo nekaj povezovalnih dogodkov. V teh dneh se je pokazalo, da imamo veliko dobrih idej in obstaja želja po povezovanju in neki urejenosti. Ob ključku sem pogrešal konkretnejše predloge z imeni, datumi in kraji. Za njegovo uspešno življenje morajo prevzeti odgovornost mladi sami, seveda ob spremljanju in opominjanju SDB in HMP. Upam, da smo toliko odgovorni in zreli. *Andrej*

Zbor SMG je bomba. Ko jo raznese, sprosti plazove, ki med seboj povežejo majhne otočke... Bombo je razneslo, zato za SMG ni več ovir – zdaj smo eno! *Aleš*

Z MOJZESOM NA HOREBU

BESEDILO
IN FOTO: TONE CIGLAR

Ti zapisi nimajo nič skupnega s turističnim romanjem, tudi ne z nekakšnim križarskim osvajanjem Svete dežele in krajev našega odrešenja. Rad bi preprosto ujel Mojzesov korak izhoda in Jezusov korak odrešenja, da bi potlej bila sveta dežela, kjer koli že bom. Po posebni milosti sem bil deležen svetopisemskega romanja. Božja pot je božjepotnike vedno vodila k spreobrnjenju. Doživeti Božjo bližino pomeni tudi obveznost posredovati jo tistim, ki jim to ni bilo dano.

Dolga je bila pot od Adama do Mojzesa. Še sreča, da ima Bog na razpolago večnost, da vzgoji narode za uresničitev svojih načrtov. Dolga je bila tudi pot od Mojzesa do Kristusa; morda pa bo še najdaljša ta, ki pelje od Kristusa do dovršitve, ko bo končno Bog vse v vseh.

Bog razpne lok svoje skrbi skozi zgodovino: od Adama do pravičnega Noeta, očaka Abrahama, očeta vseh izvoljenih, Izaka in Jakoba – Izraela. Sledi 430 let bivanja v Egiptu, ko Bog obudi svojega ljubljenca Mojzesa, ki je začel veliki izhod – exodus, ki se bo na zemlji končal v obljubljeni deželi, v večnosti pa v nebeškem Jeruzalemu.

Skušnja blagostanja

Ob veličastju piramid smo doživljali mogočnost egiptovske civilizacije in kulture, hkrati pa duhovno nemoč njihove vere in nešteti božanstev. Judje so živo okusili, da so egiptovska božanstva maliki, delo človeških rok, še bolj nemočni kot ti-

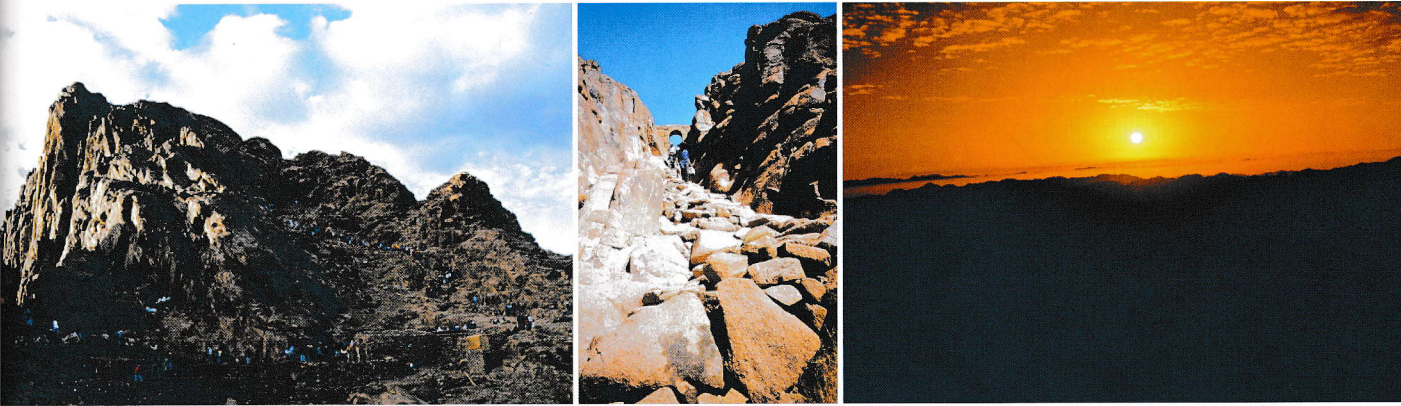
sti, ki so jih izdelali, Jahve, njihov Bog, pa je Bog veličastja in moči, ki premore vse.

Blagostanje je bilo največja skušnjava, da Judje zapustijo pravega Boga in se oklenejo loncev, polnih mesa. Zato jih je vodil skozi puščavo celih 40 let, da so se prečistili in spoznali moč pravega Boga.

Razodetje Boga na Horebu

V puščavi ni nobene druge gotovosti kot Božja navzočnost. Boga so doživljali kot rešitelja. Horeb (Mojzesova gora, Sinaj, 2285 m) se je tresel in kadil kot goreča peč od Božje navzočnosti. Mojzes je 40 dni in noči v molku poslušal Boga in njegovo sporočilo. Iz obličja v obličje z živim Bogom. Bog je sklenil večno zavezo s svojim ljudstvom in jim dal zapovedi.

Z množico smo se ponoči vzpenjali doživet sončni vzhod. Vso pot se je bilo treba otresati kamel in nasilnih kamelarjev in drugih dromedarjev. Ni bilo ne molka in ne osamljenosti in ne drgeta-

Božja gora Horeb

nja pred Božjo navzočnostjo. Zato smo se vračali brez tabel zaveze. Obličje nam ni žarelo, kajti zrl sem le v svetle zvezde in žareče sonce, ne pa tudi v obličje Boga. Tudi grm ni gorel. Saj si tudi čevljev nisem sezul; semkaj sem prišel kot preskrbljeni zahodni turist.

Pot skozi puščavo

Bilo nam je prizaneseno z vsemi neugodnostmi puščavske poti. Kače nas niso pikale. Vode iz skale nam ni bilo treba klicati, saj smo bili preskrbljeni z vsem, da tudi puščava v udobnem hotelu in v avtobusu s klimo za življenje ni predstavljala niti napora, kaj šele nevarnosti.

Za Jude je to bila pot izhoda, pot osvoboditve. Rešili so se mogočnega faraona, bogastva in slave, za vse to pa so dobili puščavo z vsemi skušnjavami, vendar z vidno Božjo navzočnostjo. Bog jim je bil mana, voda, dim, ogenj, obramba, kar jim je omogočilo preživetje in prehod v obljubljeni deželo.

Prečistili so se in postali dojemljivi za Božja znamenja. Stopili so na pot, ki jo je Bog v svoji previdnosti začrtal: Bog sam bo po njih v Jezusu Kristusu stopil na zemljo in uresničil odrešenje.

Brez pohujšanja nad Izraelci

Dostikrat sem obsojal Izraelce kot otopelo in zaslepljeno ljudstvo, kot neverjetno trdovratno in uporno. Ko sem po nekaj tisočletjih prehodil del njihove poti, zavračam to svojo zmoto. Kaj šele Bog lahko očita kristjanom, kaj pripadniki drugih verstev in končno mi sami sebi. Izraelci so križali človeka, ki se je delal Boga, kristjani pa "križamo" Boga. V spominu so se mi zvrstile podobe dvajsetih stoletij, v katerih smo kristjani potovali skozi "puščavo" tega sveta odrešenju naproti. Vendar kako!

Pot Izraela – moja pot

Božji prijatelj Mojzes je prišel do gore Nebo, od koder mu je pogled božal Jeriho,

Oljsko goro in celo Hermon, obljubljeni deželo. Tudi on ni smel vstopiti, ker se je pregrešil z dvomom pri vodi iz skale. Na svoje oči pa je videl, da so Božje obljube resnične in da je njegovo ljudstvo na pragu obljubljeni dežele.

Pot izhoda je pot slehernega človeka, kristjana posebej. Prej ko jo bom prehodil, prej bom v sveti deželi odrešenja, kjer se cedita milost in usmiljenje. Ni svobode Božjih otrok brez izhoda iz sveta faraona (hudega duha in zla); premagati je treba skušnjava, da za življenje zadoščajo polni lonci mesa (standard); nujno se je treba vzpenjati na goro Horeb, da mi Bog razodene svojo postavo (Sveto pismo); hraniti se moram z mano, hrano iz nebes (Evharistija); premagati je treba sovražnike z leve in desne (grehe, skušnjave); in verjeti, da je Božja pot prava, četudi vodi štirideset let skozi puščavo. Božja pot vedno vodi v življenje. Stopati po tej poti, kamor koli me vodi, je pot odrešenja. ■

Foto: arhiv družina Anžic

Veliko je stisk, a kakšno se da olajšati!

Predragi vsi doma! Novo šolsko leto smo začeli oktobra. Za mnoge je bilo prvo slovo težko in domotožje hudo. Ritem v šoli, z urami učenja in dela je izmučil še najbolj utrjene. K sreči nam je kakšno od deklet, ki je že obupavalo in hotelo nazaj domov, uspelo prepričati, da je le boljše, da se potruji in izkoristi priložnost šolanja, ki ji je bila dana. Letos imamo v centru skoraj 70 deklet, ki se pol dneva učijo splošnih predmetov, pol dneva pa šivanja. Z velikim zadovoljstvom urejamo tudi vrt ob hiši, ki zdaj že daje prve sadove. Je dobra priložnost, da se vsi skupaj razmigamo in naučimo še česa koristnega. Tukajšnji ljudje pogosto živijo samo od riža in zdaj dekleta prepričujemo, da se tudi na majhnem koščku zemlje da pridelati zelenjava. Z rožami imamo zaenkrat še malo manj uspeha, verjetno tudi zato, ker je zemlja trda in ilovnata. Priložnost za izboljšave! Rada bi, da bi se naučile delati kompost in še kaj.

ZELO SMO PONOSNI TUDI na malo šivalnico, v kateri so zaposlena štiri dekleta, ki so šolo končala julija. Trenutno krojimo šolske uniforme za

osnovnošolske otroke in razne izdelke iz tradicionalnega Khmer blaga: torbice, puščice, vreče in podobno. Upamo, da počasi raziščemo trg in najdemo še kakšno dobro priložnost za prodajo. Vsako dekle, ki je že zaposleno, je dodaten uspeh in upanje za tiste, ki se še trudijo v šolskih klopeh.

SREDI NOVEMBRA smo v znamenitem Siemriapu imeli dvodnevno srečanje pastoralnih delavcev apostolske prefekture Battambang-beri. Bilo nas je nekaj čez 60, duhovnikov, redovnikov in laičkih sodelavcev. Med našo predstavitvijo smo našli 18 različnih držav. Trenutno naša Cerkev, še posebno v naši škofiji, doživlja tok dvojnih sil: kristjanov še izpred časa Pol Pota, ki so ohranili vero navkljub preizkušnjam, mnogo let skoraj brez duhovnikov, ki so bili ali pobiti ali izgnani. Ta skupina, predvsem starejših, bi rada stvari ohranila, kot so bile v preteklosti. Na drugi strani so mladi kristjani, spreobrnjeni v zadnjih letih, polni navdušenja, vendar z vero, ki še ni globoko zakoreninjena. Tudi oni iščejo svoje mesto v Cerkvi. Včasih se med obema skupinama

čutijo trenja. Potrebno bo še veliko potrpežljivosti in medsebojnega zaupanja, da bomo skupaj gradili eno Cerkev. Organizirano srečanje je pripomoglo, da se bolje spoznamo in načrtujemo za prihodnost. Po končanem delu je bil tretji dan čas za izlet. Pridružila sem se skupini, ki se je odpravila po kanalu, po reki, do jezera Tonle sap. Na reki je celo plavajoče naselje, predvsem vietnamskih družin. Živijo v hišah, ki so zgrajene na barkah in na eni taki večji barki sta tudi katoliška cerkev in šola. Katoličani imajo vsako nedeljo v cerkvi mašo. Življenje poteka takorekoč na vodi: trgovine, popravilnica čolnov, ribiči, ki se vozijo sem in tja, otroci, ki gredo naokrog kar v velikih kovinskih latorjih in veslajo med turisti, da kaj dobijo. Ko se zaradi premikanja vodne gladine in premikanja rib vsa skupnost preseli globlje proti jezeru, se z njo preseli tudi cerkev. Tisto popoldne je bilo zanimivo sedeti na strehi cerkve-čolna in opazovati ženo, ki je lovila v vodi med nizkim grmičevjem, opazovati pse ob hišah, poslušati krike otrok. Najbolj dragocen pa je bil sončni zahod, ko so se barve v slabi uri kar

prelivale druga v drugo, dokler se ni čisto stemnilo. Lepo je pomisliti, da Bog v tej posebni vasi potuje s svojim ljudstvom. Kamor gredo ljudje, gre tudi on sam. Želi biti med njimi – in mi tudi.

Če smo do Siemriapa potrebovali skoraj 7 ur z avtobusom po nemo-goči cesti, je bila potem vrnitev domov, na večjem motornem čolnu, veliko bolj prijetna. Letos se je deževna doba zavlekla. Tako smo del poti potovali po kanalu, po vodi, med grmovjem, ki ga čez celo poplavljenno pokrajino izsekajo vsako leto. Med nekajurno vožnjo smo občasno srečevali še druga naselja ljudi, nekatera večja, druga samo z nekaj hišami na čolnih. Za večino ljudi od tam ni izhoda. So priseljenci, ljudje brez zemlje, ki se večinoma preživljajo z ribolovom, ko pa se voda umakne, se pokaže tudi nekaj suhe zemlje za obdelovanje.

DECEMBER je potem potekal v pripravi na božič. Čeprav smo budistična država, smo božič praznovali. Zunaj našega centra in župnije se

Foto: arhiv družina Anžič

ne vidi skoraj nič božičnega. Božično drevo imajo še na bencinski črpalki in pred eno mednarodno šolo, nekaj lučk je v vietnamski četrti tik pred cerkvijo, to pa je tudi vse.

POSEBEN VEČER so v petek pred božičem pripravili otroci, ki živijo v Centru Arupe, ki ga vodi škof Kike Figaredo s svojimi sodelavci in prostovoljci iz Španije. V centru je trenutno nekaj čez trideset otrok, žrtev min, otroške paralize in nekaj slepih. Obiskujejo osnovne šole v mestu in živijo v Centru, ki je njihov drugi dom. Jožef in Marija sta bila oba s protezami na nogah, dva angela sta bila slepa in vsi štirje pastirji na vozičkih. Ko sem jih poslušala in gledala, se mi je zdelo, da je Bog prišel prav za njih. Ubog, potreben pomoči bližnjih, ranjen in željan življenja. Mislím, da je bila njihova predstava božične zgodbe ena izmed tistih, ki so me do sedaj najbolj nagovorile. Kjer je dom, ljubezen, celo hromi shodijo, slepi vidijo, celo najbolj skrušeni zapojejo, da je lepo živeti.

Na sam božični večer smo imeli v župniji poseben program. Med predstavitvijo božične zgodbe se je nad hlevček spustila na vrvi pripeta velika osvetljena zvezda repatica. Oglasil se je tudi zvon. Prvo zvonjenje, ki sem ga slišala, odkar sem pred sko-

raj šestimi leti prišla sem. Je stari zvon iz stolnice, ki so jo podrli Rdeči Kmeri. Zvon je bil ukraden in potem prodan različnim lastnikom. Zadnji lastnik ga je hotel prodati cerkvi nazaj, ker je čutil, da nekaj, kar pripada cerkvi, lahko njemu, budistu, prinese nesrečo. Kasneje se je mož premislil in zvon daroval. Pred dobrim tednom smo ga na novo blagoslovili in še isti dan so ga delavci potegnili v na novo postavljeni zvonik.

NA BOŽIČ SMO ŠLE SESTRE po sveti maši obiskat dve revni družini, ki ju dobro poznamo. Ena od njih živi v tovarni opeke, kot sužnji, v prahu in umazaniji in dan za dnem, delajo samo za golo preživetje. Vseh otrok je 9. Ko smo prišle, je oče ravno pretepal najstarejšo hčer in tako so bili vsi v joku in prestrašeni. Še posebno nam je bilo žal za Srej Leak, ki se kar ni mogla potolažiti. Hodi v sedmi razred in ponudile smo ji, da bi bila pri nas v internatu in od nas vsak dan hodila v šolo, ki jo že zdaj obiskuje. Mama je privolila, hkrati pa nam je ponujala še druge male otroke. Žal se ne da pomagati vsem. Obljubile smo jim, da jih vzamemo, ko malo zrastejo.

ODKAR IMAM ODGOVORNOST za skupnost, je moje glavno delo srečevanje ljudi. Stisk je veliko in hvala Bogu, kakšno se da olajšati. So pa zgodbe, ki ostajajo nerešljive in vedno molim, da bi Bog vstopil tam, kjer mi po človeško ne moremo storiti ničesar več. Zanimivo je, kako Bog prav po nas, ubogih ljudeh, še vedno dela veliko dobrega. Brez dvoma Bog blagoslavlja tudi vsa vaša prizadevanja in načrte. Želim vam bogato doživete praznike in obilo blagoslova v novem letu, ki je pred nami. Hvala za vaše molitve in darove, ki nam jih pošiljate.

s. Ljudmila Anžič
Battambang, Kambodža, dec. 2005

KEREČEV SKLAD

Od 25. oktobra do 31. decembra 2005 ste darovali:

Bizjak J., Boršič L., Čeferin M., Družina Rebec, Ferjančič F., Ferkolj L., Gjergjek A., Gomboši C., Jesih T., Kos M., Košič J., Mavec V., Meglen I., Mihelčič M., Paller A., Peterlin J., Pfeifer M., Podlipnik J., Pokorn J., Rozman A., Sabolič G., Senica J., Svetičič M., Šerbak R., Trstenjak M., Urbanija L., Vidmar J., Vidmar M., Volavšek J., Zaman I., Živic S. in nekateri neimenovani dobrotniki.

Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 3) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

ZA SALEZIJANSKE MISIJONARJE

MARIJANIŠČE V VERŽEJU ZNOVA GRADBIŠČE

Salezijanski zavod v Veržeju je bil zgrajen po zaslugi dobrotnikov in navdušencev za don Boska in salezijsko vzgojno delo. Zemljišče za zavod je podaril posestnik iz Veržeja, Anton Puščenjak, velik častilec Matere Božje. V svoj dnevnik je leta 1902 zapisal: »Dobil sem navdih od zgoraj, naj vse svoje premoženje podarim za izgradnjo vzgojnega zavoda v Veržeju«. Puščenjakov »navdih od zgoraj« je po njegovi smrti uresničil vizionarski duhovnik Franc Kovačič, prof. teologije v Mariboru, po rodu Verženec. Pravi čudež je bil, da so veliki zavod zgradili v pičlih dveh letih (1911–1912). Ljudje iz Veržeja in iz okoliških vasi so zaslužili, da gre za pomembno stvar v blagor njihovih otrok, zato so velikodušno priskočili na pomoč. Vzgojno poslanstvo v zavodu, ki je bil blagoslovljen 27. oktobra 1912, je bilo zaupano salezijancem. Zavod je imel trojni namen: šola za mladino, nedeljski oratorij in širjenje pobožnosti do Marije Pomočnice. Zavod je do druge svetovne vojne služil kot nižja gimnazija – malo semenišče. Od fantov, ki so obiskovali gimnazijo v Veržeju, jih je več kot 300 doseglo duhovni poklic.

Leta 1941 je zavod zasedla nemška vojska in salezijanci so morali zavod zapustiti. Po vojni so se vrnil, toda ne za dolgo. Nova oblast je zavod nacionalizirala in salezijance pregnala. V zavodu je bila potem nekaj časa osnovna šola, 40 let je bil tam vzgojni zavod za mladino, ki je bila potrebna posebne pozornosti. Zadnji prebivalci v Marijanišču so bili begunci, in sicer od 1991 do 1997.

Oktobra 1998 sta se v zavod po 53-ih letih vrnila dva salezijanca. Zavod je bil v bednem stanju. Vse je vpilo po temeljiti obnovi.

V zaupanju v Božjo Prevednost, ki se je pokazala v velikodušnosti salezijske družbe in drugih dobrotnikov,

Foto: J. Krnc

smo se lotili temeljite prenove po etapah. Potrebno je bilo zamenjati lesene stropne, dotrajana okna in ostrešje s kritino. Do sedaj sta obnovljeni dve tretjini zavoda.

Veliko različnih skupin se je v zadnjih 6 letih zvrstilo v Veržeju na duhovnih vajah (prvoobhajanci, birmanci, zakonci, družine, molivci za duhovne poklice, salezijski sodelavci ...). Zadnje leto so tu našle primeren kraj in okolje mnoge družine, ki so v Marijanišču želele preživeti del svojega letnega dopusta. Mnogi so se tudi pisno zahvalili in izrazili svoje zadovoljstvo, da so lahko dneve dopusta v Marijanišču preživeli tudi z duhovno ponudbo zjutraj pri sveti maši in zvečer ob koristnem pogovoru o različnih temah. Žal vsem družinam, ki so želele preživeti določen čas v Marijanišču, nismo mogli ustreči zaradi pomanjkanja urejenih prostorov. Zato je vodstvo zavoda zaprosilo inšpektorialno vodstvo v Ljubljani, da omogoči obnovo še neobnovljenega dela zavoda. V mesecu novembru smo začeli s pripravljalnimi deli z domačimi prostovoljci. Proti koncu meseca novembra pa je gradbeno podjetje PGP iz Ljutomerja že postavilo veliko dvigalo. Upamo, da bo zima ugodna, da bodo dela nemoteno potekala. Pred-

vidoma naj bi bila dela končana do praznika Marije Pomočnice v mesecu maju.

V zadnjem letu je ob zavodu nastala tudi nova ulica. Na pobudo vodstva zavoda, v znak hvaležnosti do darovalca zemljišča za izgradnjo zavoda – Antona Puščenjaka in njegovih 5 sester –, se nova ulica imenuje Puščenjakova. Tako ima Salezijski zavod sedaj nov naslov: Puščenjakova ulica 1.

Tudi tokrat smo se lotili dela v zaupanju v Božjo dobroto, ki se odraža prek velikodušnosti prijateljev don Boska in privrženecv salezijskega vzgojnega dela. Upam, da ste med temi dobrimi ljudmi tudi vi, zato se vam že sedaj zahvaljujem za vaš najmanjši dar.

V zahvalo vam obljubljam molitveni spomin in mesečno sveto mašo za vse dobrotnike in vas vabim, da se kdaj udeležite kakšnega duhovnega, kulturnega ali počitniškega programa v našem in vašem Marijanišču.

Ivan Turk, ravnatelj

MARIJANIŠČE

Puščenjakova ulica 1
9241 Veržej

tel. 02 588.90.60

www.donbosko.si/verzej

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSLANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti in skrbi vprašujete, kako bi mogli podpreti don Boskovo poslanstvo in njegove ustanove danes pri nas. Hvaležno vas obveščamo o nekaterih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš novi **transakc. račun: 24200 – 9004141717** (pripišite namen - črke spodaj) **o nakazilu in namenu nas obvestite** na naslov: *Salezijanci Rakovniška 6, 1000 Ljubljana*
- odstopite certifikat ali delnice
- zapustite s pravnoveljavno oporoko svoje nepremičnine in premičnine
- (oporoka - lastnoročno pisana ali overjena pri notarju)

Svoje darove lahko namenite:

- za izvedbe posameznih projektov - obnovo Rakovnika (RAK)
- za novince in bogoslovce (DP)
- za misijone, Kerečev sklad (MIS)
- za maše (navadne in gregorijanske) in Mašno zvezo (MZ)
- za Salezijanski vestnik (SV)
- za pomoč dijakom na naših šolah
- za vzdrževanje salez. ustanov
- in za novogradnje

O vsem se lahko dogovorite z *Blažem Cudermanom*, inšpektorialnim ekonomom, tel. 01/42.80.579 ali z *Janezom Potočnikom*, ravnateljem Rakovnika, tel. 01/42.73.028.

Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

Brez Jezusa bi bili usahle mladike

Za člane ZMP je bilo evharistično leto (2004 – oktober – 2005) spodbuda, da bolj polno uresničijo namen združenja. Pravilnik v 2. členu, ki govori o namenu in naravi združenja, spodbuja člane k češčenju "evharistije in pobožnosti do Marije Pomočnice v vseh javnih in zasebnih oblikah, ki jih je odobrila Cerkev". Podobno določa 4. člen, ki navaja osebne oblike prizadevanja članov, da naj "v skladu s Cerkvijo, katere vzor in podoba je Marija, poudarjajo udeležbo pri liturgičnem življenju, še zlasti pri zakramentu evharistije in sprave ter v osebнем in krščanskem življenju".

Don Boskove duhovnosti in vzgoje si ni mogoče zamisliti brez močne naravnosti na evharistijo. Brez povezanosti z evharističnim Jezusom smo lahko samo usahle mladike na trti, ker je prekinjen živ dotok milosti v naše življenje. Po don Boskovem prepričanju sta dva stebra, ki držita pokonci ne samo življenje vsakega posameznika, pač pa prav tako vsake vzgojne ustanove in celo vse Cerkve. To nam razodeva v sanjskem videnju, ki ga je imel 30. maja leta 1862. Katoliško Cerkev, ki kot velika ladja pluje po razburkanem morju, napadajo mnoge sovražne ladje. Ko papežu uspe ladjo usmeriti k dvema stebroma in jo med njiju zasidrati, se sovražne ladje raz-

gubijo in zavlada mir. Na enem stebru je napis "Marija Pomočnica", na drugem, močnejšem, je velika hostija, pod njo pa napis "Rešitev vernih". Člani združenja si torej kot dobri verniki prizadevajo, da svoje življenje zasidraro med ta rešilna stebra. Omenimo samo tri izraze pobožnosti ali ljubezni do evharističnega Jezusa. Jezusu izkazovati dolžno češčenje. To pomeni obisk Najsvetejšega v cerkvi, kjer ga počastimo z dostojnim poklekom in zbranim vedenjem, z zasebno ali skupno molitvijo, posebej slovesno, kadar je Najsvetejše izpostavljeno v češčenje. Ker je maša ali evharistična daritev obnavljanje Jezusove zadnje večerje in njegove daritve na križu, se verniki tega udeležujejo z ljubeznijo in pogosto, kot nam to narekuje ljubezen in dejanske možnosti. Cilj pa je, da Jezus zaživi v našem življenju, zato ga tudi pogosto prejemamo v evharističnih podobah v svetem obhajilu. Jezus sam nas je opozoril, da brez njega ne moremo ničesar storiti.

ln še nekaj. Člani si prizadevajo, da s svojim zglednim življenjem pritegnejo k takemu odnosu do evharistije tudi druge ljudi. V ta namen tudi veliko molijo in Jezusa prosijo, naj še mnoge druge pritegne k svojemu presvetemu Srcu. Posebej bi naj Jezusu priporočali mlade, ki so v nevarnostih življenja, podobno kot nemočna ladja na razburkanem morju, da bi ob Jezusu umirili svoje nemirno iskanje in našli varen pristan ob prijatelju Jezusu. Vsak namreč, ki okuša Jezusovo bližino, ne more drugače, kakor da tudi sam postane apostol, ki druge vabi v Jezusovo bližino.

Sv. Janez Bosko, ki si znal mlade navdušiti za ljubezen do evharističnega Jezusa in tako mnoge obvarovati zla, izprosi nam milost, da te bomo v tej ljubezni do mladih hoteli in zmogli posnemati.

Tone Ciglar

Foto: M. Lamovšek

MILOSTNI ČASI

Velikokrat se vprašujem, zakaj živim prav v tem času, v takih okoliščinah? Zakaj me je Gospod poklical prav med salezijance in zakaj na Rakovnik ... Veliko vprašanj, pa en sam odgovor: Bog je nad nami, ki vidi in ve vse. Včasih sem si mislil, ali je res potrebno toliko moči in sredstev vlagati v obnovo Rakovnika. Včasih so me ti pomisleki pripeljali do neke malodušnosti in neodločnosti. Ko pa sem prebiral rakovniško kroniko, mi je postajalo vse bolj jasno, da je vredno. Koliko so žrtvovali šte-

Jaslice v svetišču Marije Pomočnice

vilni dobri ljudje že samo za to, da bi salezijanci sploh prišli na Rakovnik. Koliko odrekanih, nepredvidenih ovir, iskanj dobrotnikov, potrpežljivosti v gradnji, kjer ni manjkalo očitnega nasprotovanja zlih sil. Toliki moji sobratje, ki jih morda poznam le po imenu, so žrtvovali leta in najboljše moči, da bi bil Rakovnik dograjen – še zlasti cerkev Marije Pomočnice. Med njimi tudi češki salezijanec Ignacij Stuchly, za katerega že teče proces za beatifikacijo – in prav on je bil upravnik Rakovnika v času, ko se je zaključevala gradnja cerkve Marije Pomočnice. Kolikim je ta Rakovnik kazal pot,

dajal upanje, izobrazbo, prijateljstvo, kolikim je odprl nova duhovna obzorja – vse do današnjih dni.

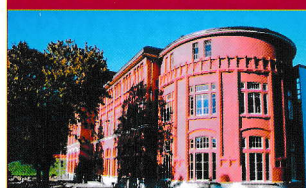
In že zaradi zvestobe vsem tistim, ki so za Rakovnik dajali leta svojega življenja in svoje moči, je bilo in je še vredno truditi se in skrbeti za to, da bo Rakovnik živel in vse omenjeno ponujal tudi generacijam, ki prihajajo. Tudi zaradi nepreglednih množic vernikov, ki so se in se še zgrinjajo k Mariji Pomočnici, ki se ustavljajo pred kipom Brezmadežne v lurški votlini in iščejo tukaj duhovne tolažbe, je vredno našega truda. Tudi zaradi vseh tistih, ki iščejo Božjega usmiljenja v spovednicah rakovniške cerkve (še zlasti v tednu pred božičem in veliko nočjo) ... je vredno z vsem srcem živeti svoje redovniško in duhovniško posvečenje – prav tukaj na Rakovniku. In poskrbeti, da bo Rakovnik še naprej Božji magnet za mnoge, ne nazadnje tudi za mlade, ki jih v tem okolišju ni malo, ki jim danes pravzaprav ničesar ne manjka – pa jim mnogokrat manjka tisto najpotrebnejše za srečno življenje: občutek, da ima nekdo zanje čas, da nekemu vendarle ni vseeno zanje, da jih nekdo neizmerljivo ljubi in želi, da bi se tudi sami odprli tej osrečujoči ljubezni.

Spoštovani, zaradi vsega tega upam vedno znova pisati, prositi, se zahvaljevati ... in obljubljeni molitveni spomin. Saj smo vendar kot ena velika družina, kjer naredi vsak tisto, kar more, da bi po don Boskovo lahko bili »srečni tukaj na zemlji in v večnosti!« Naj bodo to tudi želje za leto, v katerega smo vstopili. Bog vas blagoslovi.

JANEZ POTOČNIK

ravnatelj Salezijanskega zavoda Rakovnik

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 25. 10. do 31. 12. 2005 darovali:

Adamič S., Alič I., Bizjak J., Božič M., Bregar V., Bregar Zupančič S., Brezavšček R., Cerovec S., Cigoj M., Cingerle V., Cokan M., Čeferin M., Černigoj J., Dobrovoljc A.D., Dolenc F., Dolinar H., Drašček P., Družina Berkopec, Družina Franc, Družina Krajec, Družina Miklič, Družina Petauer, Družina Petelin, Družina Rebec, Družina Simčič, Ferjančič F., Filipičič V., Fišter C., Forjan K., Furlan A., Gjergjek A., Glavič P., Golob A., Gradšek J., Gregorič M., Hlača S., Hočvar D., Igljič A., Jager E., Jamnik M., Janežič A., Japelj B., Jesenovc D., Jurca I., Juvančič M., Kadunc M., Kapler A., Kavčič A., Kavčič J., Kavčič N., Kobal J., Koporec A., Ko-prom d.o.o., Kordan A., Kordiš A., Koritnik J., Kovač M., Kovačec I., Krajnc J., Kralj A., Kramar E., Kramberger M., Kranjčan H., Krašovec P., Kregar E., Krek M., Kreslin Š., Krizanec M., Kušar A.M., Levstev M., Lubej A., Lukan M., Luštrek A., Macerl I., Marinič J., Marovt S., Meglen J., Mejaš M., Merlak I., Metelko A., Mihelčič A., Mihelčič N., Milavec L., Mirt J.A., Milnar T., Močan F.J., Modrijačič I., Mohorčič M., Morela, Oblak B., Oblak M., Ocvirk I.V., Osredkar M., Ostrež A.J., Ošaben L., Otrin I., Pečlin A., Perčič T.F., Perme M., Peršič M., Pestotnik S., Pintarič M., Pinter F., Pleskovič A., Pleteršek J., Podlipnik J., Podobnik K., Potočnik F., Povšnar I., Praprotnik M., Prosen Š., Punčoh A., Q Techna d.o.o., Radi S., Rajtar V.J., Razpotnik M., Rihar A., Ritonja A., Roškar M., Saksida K., Selan L., Senekovič E., Senica J., Silvester M., Skrinjar M., Starman T., Smole R., Strašek P., Stropnik A., Strožič A., Stržinar V., Ščurek J., Šerbak R., Šircelj F., Škrabec J., Šolar A., Štefanič A., Stiberc A., Štumberger E., Švigelj A., Trinko M., Turniški A., Tuta M., Urbanija S., Vadnal Brus M., Vidmar M., Vukan M., Zabel A., Zalar D., Zaleznik M., Zaleznik T., Zaman I., Zorko I., Zorko T., Zupančič U., župnija Rakovnik in drugi neimenovani dobrotniki.

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

**Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana**

**TRR 24200-9004141717,
sklic 00 06**

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

NAJ VAM GOSPOD POVRNE

priporoča JOŽE ZADRAVEC

Živeti z dobro knjigo

Bog bodi vekomaj zahvaljen, da nam je bilo dano vstopiti v leto Gospodovo 2006. Vsak trenutek življenja nam je darovan, stopinje čez prag novega leta pa so še posebna Božja milost. Plemenito je, da si drug drugemu zremo v obraz, iz katerega žarijo naše duše. Dobra knjiga nas spodbuja: Nikdar ne odnehaj, nikdar ne kloni, nikdar ne dovoli, da bi se te polastile tipalke ravnodušnosti. Dobra knjiga nam sporoča staro izkušnjo: Nič ti ni dano brez žrtev, brez naporov, brez iskrenega služenja resnici. Oznanja nam preizkušeno staro modrost: Brez ljubezni je človek samo mrlič na dopustu, brez srčne dobrote postane vse sivo, junak je tisti, ki v dobroti in ljubezni ne odpove tudi, kadar ga življenje tepe.

Atlas Slovenije

Več avtorjev, prenovljena izdaja, MLADINSKA KNJIGA

Ob dvajseti obletnici prve izdaje je izšla posodobljena četrta. Doslej je Atlas Slovenije izšel v nakladi 160 000 izvodov, obenem je druga največkrat iskana knjiga (na spletnem brskalniku je 12 620 poizvedb). Slikovno in besedilno (490 strani) atlas predstavlja Slovenijo z

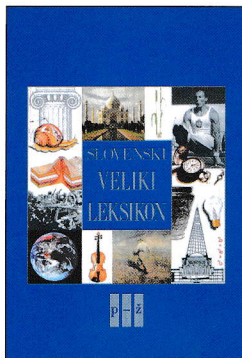
vsemi značilnostmi kartografskega pripomočka. Slovenija se s površino 20 273 km² (tj. 0,2 % površja Evrope) uvršča med 196 neodvisnimi državami sveta na 150. mesto. Slovenija je ena izmed najmlajših držav na svetu, obenem med najstarejšimi poselitvenimi območji v Srednji Evropi. Površina, ki so jo pred štirinajstimi stoletji naselili naši predniki, je bila tedaj skoraj štirikrat večja od današnje.

Slovenski veliki leksikon I - III

Več avtorjev, MLADINSKA KNJIGA

V devetih letih nastajanja leksikona je sodelovalo 180 uglednih strokovnjakov za različna področja (geslovník iz baze več kot 60 strok). Vodilo sestavljalcev je bilo: množična namembnost, uporabnost, poljudnost, slovenskost, aktualnost oz.

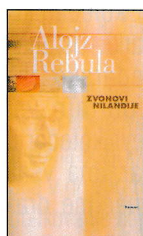
sodobnost, pravilnost, zanesljivost. Strokovnjaki so v leksikon vnesli slovenski pogled na svet; predstavili so temeljno znanje z različnih področij človekovega vedenja, ki ga nadgrajujejo izbrane izvorne barvne risbe, barvne preglednice, zemljevidi, notni zgledi, barvne in črno-bele fotografije, formule. S tremi knjigami Slovenskega velikega leksikona se Slovenci na področju leksikografije pridružujemo drugim evropskim narodom.

Zvonovi Nilandije

Alojz Rebula, MOHORJEVA DRUŽBA, Celje

Z registrom rebusovskih metafor in alegorij spregovori novi slovenski roman o moreči sivini polstoletne komunistične diktature tako silovito, da mu ni primere. Galerija oseb in njihovih zgodb prizmatično pelje k resnici, ki razkrinkuje laži enoumja, odprtih zanj notranje osvobaja, odrešuje in osrečuje. Romanesko dogajanje je sicer postavljeno v osemdeseta leta dvajsetega stoletja (vložena zgodba Čelovnika, ki nadgrajuje osrednjo pripoved, pa je postavljena v prvo polovico katedralskega

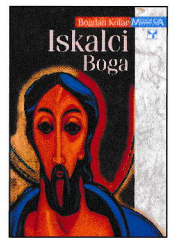

in križarskega trinajstega stoletja), vendar pa so tipalke obveščevalne službe značilnost režimsko morečih polstoletnih mehanizmov.

Redna knjižna zbirka 2005

MOHORJEVA DRUŽBA, Celje

Ni knjižnega daru na slovenskih tleh ob vsakokratnem novem letu, ki bi ga slovenski kristjan s tako pieteto vzel v roke, kot so knjige redne zbirke Mohorjeve družbe. Prof. dr. Bogdan Kolar, dekan Teološke fakultete, v knjigi Iskalci Boga strnjeno povzema pojav redovništva in redovnih skupnosti v zgodovini Cerkve. Psiholog Bogdan Žorž v priročniku Svetovati in poslušati zvrsti mnogotere življenjske situacije, ki človeka pripeljejo v stisko, da v njem vse kriči po pomoči. Zanimanje za človekove osebne stiske dandanašnji narašča. Angleški pisatelj Graham Henry Greene se v svojih prozih delih posveča predvsem moralnim vprašanjem; mnogi njegovi romani so postali besedilna podlaga istoimenim filmom. Roman Konec afere govori o pisatelju agnostiku, zmedenem ob zapletu s poročeno žensko, ki pa jo poglabljanje v katoliško vero pripelje na pot svetosti. Prof. dr. Dražigost Pokorn, dr. med., je s knjigo Klasična kuhinja v zdravi prehrani poskrbel za večno spremljevalko Mohorjeve redne knjižne zbirke. Na več kot 400 straneh so predstavljene jedi, najbolj zdrave in najbolj pogoste na slovenskem krožniku.

Redna knjižna zbirka 2005

MOHORJEVA DRUŽBA, Celovec

Jože Till, izvedenec za religiozno pedagogiko, etiko, cerkveno zgodovino, je napisal obsežno delo Hema Krška / Njen svet in njeni sledovi. V sliki in besedi zaživi sv. Hema, njen čas in njeni ljudje, kultura, vernost in umetnost. V družinski večernici Kratka pomlad / Inšpektor Mangart in njegov prvi

primer je Jože Strutz upodobil zgodbo o umorjeni ženski ter novinarjevo in inšpektorjevo iskanje morilca. Tonči Dolinšek / Spomini je dragoceno pričevanje o življenju in delu narodnozavednega koroškega Slovenca, o katerem na začetku spominske knjige dajejo najboljšo oceno vsi najvidnejši Slovenci na Koroškem. Zakaj medvedki prespijo zimo je prisrčna slikanica Branke Schwarz. »Nekoč so bili medvedki vitki, poskočni prebivalci gozda,« je uvodni stavek v domišljijско poučno zgodbo, ki z besedo in sliko nagovori mlade in odrasle bralce.

Redna knjižna zbirka 2005

MOHORJEVA DRUŽBA, Gorica

Kdor želi spoznati slovenski Kras in Slovensko primorje, kakor se je arhiviral v očeh svetih mož Albina Kjudra, Jakoba Ukmarja, Vergila Ščeka in drugih kraških Čedermačev, se mora poglobiti v strani življenjepisne knjige Ivana Tavčarja Albin Kjuder Tomajski. Saša Martelanc v knjigi Kam potujejo večeri piše avtobiografske zgodbe – iz otroštva, mladosti. Iz vseh pripovedi zaznavamo lirčno utripanje duše, ki se tenkočutno, dobrotno in spoštljivo odziva na življenjske situacije, v katere so ukleščeni ljudje. Mariza Perat (besedilo) in Danila Komjanc (risbe) sta se v slikanici Vilinski cvet osemnajstkrat vživeli v svet otroške dobrosrčne domišljije. To so kratke zgodbe, ki jim pravilčnost napovedujejo stavki: Visoko v gorah je živela Planinska vila ... Snežinka potepinka je z množico drugih sestric vtoglavo padala proti zemlji ... Sredi nebesnega svoda je žarela zvezdica Zlatica ... Matjažek je izgubil igrače ... Mihec ne zna poštevanka.

Koledarji

MOHORJEVA DRUŽBA Celje-Celovec-Gorica

Namizni koledar (celjski) nas bo razveseljivo vsestransko nagovoril vsako jutro s poučnimi izreki znanih rojakov, pomenljivih za

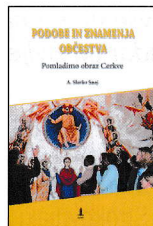
ZALOŽBA SALVE

Podobe in znamenja občestva

Alojzij Slavko Snoj, Pomladimo obraz Cerkve, Salezijanska duhovna knjižnica, št. 45

Razveseljivo pregledna je sedemdnevna pot, ki jo je akademik prof. dr. Alojzij Slavko Snoj ubral v vodenju duhovnih vaj: ujeti duha vesoljne in krajevne Cerkve ter njene blagovesti, prisluniti lastni duhovni izkušnji ter preverjenim smernicam salezijanske družbe, iztržiti najglobljo ubranost iz sveta glasbe ter odkriti najlepše duhovne vzmeti iz sveta likovne in besedne umetnosti. Poglavitni vrelci, ob katerih so se oplajala njegova miselna iskanja, so: Sveto pismo (stara in nova zaveza), pisma papežev (Cerkveni dokumenti), Katekizem katoliške Cerkve, pisma vrhovnega sveta salezijanske družbe (predvsem razmišljanja vrhovnega predstojnika in bibličista dr. Pascuala Chavez), Konstitucije Družbe sv. Frančiška Saleškega, Spomini na oratorij. Pomladimo obraz Cerkve je iztočnica in cilj vseh Snojevih duhovno dognanih in pričevalnih refleksij. Z zanesljivostjo znanstvenika oznanja, tenkočutno in dobrohot-

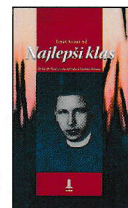

no bodri ter vabi na pot svetostne življenjske ubranosti.

Najlepši klas

Lojze Kozar ml., Življenje Božjega služabnika Danijela Halasa, zbirka KNJIŽICE, št. 173

Dva osrednja dela – dvaindvajset pripovedi in dvanajst poglavij življenjepisa – oklepata refleksiji z naslovoma: Legenda o mučencu Danijelu in Halas živi. Izpovedi živih pričevalcev so vsaka zase in skupaj pretresljive zgodbe. Kozar jih vrsti tenkočutno, zvest bolečim krikom prekmurskih ljudi z ranjenimi srci. Stran za stranjo se zarisuje predvsem podoba Halasa, bogoslovca, veselega in svetniškega duhovnika, predanega Cerkev in prekmurskemu ljudstvu, iskanega spovednika, ob podobi mučenca pa ostaja tudi »pelin nečistega časa«, kruta resničnost v letih po drugi svetovni vojni. Pripovedi so dragocena pričevanja, kako globoko se je v zavest prekmurskega človeka zasekal spomin na smrtonosne strele, s katerimi so »neznanci« pretrgali življenjsko nit od vseh spoštovanemu in priljubljenemu duhovniku, župniku v Veliki Polani.

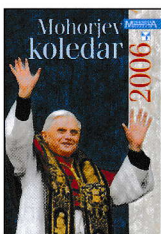

PRIPRAVA ZA TISK | ZALOŽBA | VIDEO | TRGOVINA

Rakovniška 6 | Ljubljana
01 427 73 10
 info@salve.si
 www.salve.si

trgovina je odprta
 vsak delovni dan **8.00-18.00**
 ob sobotah **8.00 - 13.00**
 ter ob romarskih shodih

slovenstvo, vero in kulturo, s posnetki iz triinpetdesetih poti kulturne in naravne dediščine ter drugimi koledarskimi podatki. Ustaljeno koledarsko zasnovo ubirajo vsi mohorjevi koledarji, a vendar ima vsak svoje značilne dra-

gocenosti, svoje posebne čare, svojo pestro in slikovito podobo. Vsem je skupni imenovalec: življenje Cerkve, krajevne in vesoljne, poglavitna dogajanja v njej, znamenite osebnosti ter še vrsta poučnih in za narod, vero in kulturo pomenljivih zapisov. Nepogrešljivi del vsakoletnega knjižnega daru so tudi pratike. Za radovednost, čudenje in smeh.

NAŠI RAJNI †

Naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Cimermančič Tilka, Begunje pri Cerknici
 Duh Gizela, Puconci
 Erjavec Lucija, Ljubljana
 Gliha Danilo, Ljubljana
 Grom Tončka, Vrhnika
 Hribernik dr. Tomaž, Preddvor
 Košir Angela, Ljubljana
 Kumljanec Pepca, Krmelj
 Kvas mons. Jožef, Ljubljana, škof
 Meglič Marija, Kovor
 Mešiček Anton, Sevnica
 Miklič Pavla, Ljubljana
 Novak Franc, Cezanjevci
 Osojnik Ana, Maribor
 Pavlin Slavka, Šempeter pri Gorici
 Petrovič Marija, Vrhnika
 Poljšak Amalija, Želimlje
 Puhan Terezija, Bogojina
 Sever Franciška, Ljubljana
 Sraka Rozalija, Bratenci
 Sreš Katarina, Bratenci
 Strgar Poldica, Kokarje
 Ušaj Marija, Ljubljana
 Zadavec Štefan, Toronto, Kanada
 Zajc Marija, Kamnik
 Zavratnik Franciška, Cezanjevci
 Zorko Ilonka, Ižakovci
 Zver Hedvika, Ižakovci
 Žibert Marija, Krška vas
 Župec Marija, Sv. Lenart v Sl. Goricah

s. KRISTINA KNEZ, HMP

1908–2005, misijonarka v Srednji Ameriki

V 98. letu starosti je 13. oktobra 2005 v Tegucigalpi (Honduras) Gospod poklical k sebi misijonarko s. Kristino Knez, rodno sestro naše s. Matilde Knez.

Rodila se je na Logu (župnija Boštanj) 13. junija 1908. Bila je tretja v globoko verni kmečki družini z desetimi otroki, kjer je Bog poklical tri dekleta v redovno življenje: poleg Kristine in Matilde v družbi hčera Marije Pomočnice tudi Marijo (s. Honorijo), usmiljenko. Ko ji je bilo štirinajst let, je spoznala redovnico salezijanko. Veselje te sestre jo je tako prevzelo, da je kar takoj hotela iti po isti poti. 20-letno, potem ko se je prepričal, da je njena želja res pravi Božji

klic, jo je stric duhovnik pospremil v Turin, v glavno hišo HMP, saj jih takrat v Sloveniji še ni bilo. Posvetiti se Bogu in biti misijonarka je bil za Kristino isti ideal.

Po izpovedi prvih redovnih zaobljub, 6. avgusta 1932, se je s. Kristina usposobila za vzgojiteljico v otroškem vrtcu. Leta 1934 pa se je uresničil njen misijonski sen: predstojnice so jo določile za misijone v Srednji Ameriki. Začela je v Kostariki, kjer se je učila španščino, obenem pa se že posvečala malčkom v otroškem vrtcu. Potem je delovala v San Salvadorju, kjer je bila prav tako vzgojiteljica v vrtcu, obenem pa so ji bila zaupana dekleta v internatu. Leta 1959 je ustanovila prvo misijonsko hišo v pokrajini Soloma. Dolga leta je bila predstojnica v raznih skupnostih v San Salvadorju, pozneje – do svojega 90. leta starosti – pa je skrbela za materialno plat skupnosti in dejavnosti v raznih krajih San Salvadorja in Guatemale. Odlikovale so jo naslednje lastnosti: preprostost, veselje, neutrudna delavnost, poštenost, globok duh molitve in prisrčna ljubezen do vsakega človeka. Zelo veliko ji je pomenila družba sester. Gojila je globoko ljubezen do Jezusa v eharistiji in do Marije, kar je izražala tudi v poeziji.

Sestra, ki nam je poslala sporočilo o njeni smrti, je pripisala: »Žal nam je, ker izgubljamo to izvrstno in sveto misijonarko, ki je dala življenje v teh krajih, ki so potrebni vsega; vendar smo prepričane, da imamo spet novo priprošnjico v nebesih!«. s./N.

s. MARIJA ROJEC, HMP

1917–2005

Na praznik Darovanja Device Marije v templju, 21. novembra, je sklenila svoje življenjsko darovanje tudi s. Marija Rojec. Rodila se je v Ljubljani, 27.

septembra 1917. Tu je tudi preživela svoje otroštvo in mladost. Po končani poklicni šoli je nekaj mesecev delala kot modistka. Vse do zadnjega je imela izbrušen občutek za dostojno in lepo oblačenje pri sebi in pri drugih.

V oratoriju na Selu pri Ljubljani je spoznala sestre hčere Marije Pomočnice in tudi sama začutila Božji klic. Z devetnajstimi leti je vstopila v družbo HMP in začela svoje redovno oblikovanje najprej v Ljubljani nato pa v Ita-

liji, kjer je med drugo svetovno vojno naredila prve redovne zaobljube.

Večino svojega življenja je nato preživela v Italiji, najdlje v Padovi. Delala je predvsem kot šivilja, obenem pa pomagala tudi v otroškem vrtcu. Njena velika ljubezen so bili starčki v bližnjem domu za ostarele, ki jim je namenjala velik del svojega časa. Med svojimi papirji je med drugim hranila tudi članek iz nekega italijanskega časopisa, ki je govoril o nekem jugoslovanskem zaporniku, ki mu je s prevajanjem pomagala do pravice in svobode.

Leta 1987 se je vrnila v Ljubljano, da bi bila v pomoč in oporo svoji starejši, bolni in pomoči potrebni sestri. Nekega večera, ko se je vračala od sv. maše v mestu, jo je podrl avto. Bila je tako poškodovana, da ni nihče mislil, da bo preživela. Toda ob skrbni negi in z močno voljo, ki je bila zanjo značilna, je z Božjo pomočjo počasi okrevala in ponovno shodila. Odtlej ni bila več povsem samostojna, ampak je potrebovala pomoč drugih. Kdor je s. Marijo poznal samo površno in od daleč, se je morda spominja kot stroge, resne in zahtevne sestre. Vsi tisti, ki smo imeli priložnost, da smo z njo tudi živeli, pa vemo, da je bila v svojem bistvu duhovita, razumevajoča in ponižna. Neštetokrat nas je zabavala s svojimi domislicami: ne le, da je hkrati govorila v dveh jezikih, ampak je s svojo prodorno hudomušnostjo zelo izvirno komentirala dogodke v skupnosti, Cerkvi in državi. Rada je imela mlade, posebno tiste, ki so bili iskreni kot ona. Na Gornjem trgu se je, dokler je mogla, z veseljem udeleževala praznovanj rojstnih dnevo in godov. Na Bledu pa ji je bilo v veliko veselje, da je lahko skozi okno svoje sobe opazovala živžav na dvorišču.

Bila je tudi globoko razumevajoča do najrazličnejših stisk in težav. Vseskozi se je zanimala za dogodke po svetu in globoko sočustvovala z vsemi tako ali drugače prizadetimi. Njena ponižnost se je izoblikovala in zorela predvsem v zadnjih letih, ko je postala povsem odvisna od drugih.

V svojem redovnem življenju je veliko molila. Ko si je po nesreči opomogla, je dopoldneve, pogosto tudi večere, preživljala v kapeli. Jezus v eharistiji je bil njena uteha vse do zadnje postaje življenja. Iskreno se je veselila vsake priložnosti, ko je lahko prejela sveto obhajilo in zelo ji je bilo hudo, ko Jezusa ni mogla več prejeti.

Vemo, da je bila na zadnji korak na poti k nadvse ljubljenu Bogu pripravljena in zaupamo, da bo dar njenega življenja Bogu prinašal duhovne sadove tudi v prihodnosti. s. M. Ž.

VELIKO MOLIM. Molim za darove Svetega Duha, za duhovniške in redovniške poklice. Priporočam se sv. Favstini in mučencu Lojzetu Grozdetu. Zjutraj molim za lep dan, zvečer pa za mirno lahko noč. Svojo težko bolezen kar dobro prenašam. Vse darujem za duhovniške in redovniške poklice, da bi bili le-ti zdravi. Jaz imam zlomljena kolena, še s palicami ne morem varno hoditi. Nesreča se mi je zgodila v gozdu, ko smo napravljali drva. Včasih napišem kako kratko pesem, kar mi je v razvedrilo. Tudi vam jo pošiljam:

Veliko sreče za volanom
ljubi Bog vam daj,
da prišli tja bi, kam želite,
in srečno spet domov nazaj.

Zdaj bo pa ura že tri popoldne in v naši sobi (*op. ur. gospa je v domu starostnikov*) imamo adventni venček. Prižgemo lučke in molimo. Moje sosede so kar pridne za molitev ...

Vida

KJER Marija si ti,
tam se vse pomnoži:
veselje in sreča,
luč, pesem žareča;
zanos, radost, up,
ki uniči vsak strup.

Kjer Marija si ti,
tam se vse spremeni:
žalost radost postaja,
molk, beseda osvaja.
Bog bližina je raja:
telo rešuje, pomlaja ...
Mir in milost moči,
vse v molitev zbudi.
Kjer Marija si ti,
dar zaupanj cveti.

Nelly

V PRELEPEM ADVENTNEM ČASU mi segajo spomini na mlada leta. Zjutraj so bile sv. maše zornice, daleč je bilo in zeblo nas je, toda šli smo. Danes pa starejši pešamo, otroci pa imajo veliko obveznosti, a kljub temu nekateri le najdejo čas za sv. mašo. Poleg drugega verskega tiska mi veliko pomeni od vas poslani Salezijanski vestnik, za katerega se vam iz srca zahvaljujem.

Marija

ISKRENA HVALA za tako lepa voščila za praznike. Zelo sem vesela, da mi opišete vaše delo, skrbi in težave. Rada bi

vam pomagala, pa se žal včasih ta mala pokojnina prehitro razblini; kolikor se bo kdaj dalo, se bom spomnila tudi vaših potreb. Zelo sem vesela Vestnika, ker je v njem zapisanih toliko lepih reči ... kako je pri vas na Rakovniku in kako je po svetu z našimi misijonarji. Tudi oni so v stiski. Vsem bi rada pomagala ...

Franja

SVA FANT IN DEKLE, ki se vsako leto ob prazničnih dneh spomniva tudi tistih, ki živijo v pomanjkanju in jim ni lahko. Pomagava po svojih najboljših močeh, zato tudi darujeva tale dar, kar sicer ni veliko, je pa dano od srca. Dar namenjava za misijone v Indiji.

Jasna in Miran

IZ SRCA VAM ČESTITAM, da ste uspeli pri vseh delih na Rakovniku. Ob velikem Božjem blagoslovu in Mariji Pomočnici, pa velikem don Bosku vam uspeva nemogoče v človeških očeh! Vedno se zelo veselim z vami, da prinašate otrokom in mladim veselo luč v današnji svet. Tako zelo so je potrebni. Vedno prosim don Boska, da mi pomaga pri vzgoji vnukov. Ko ne vem, kaj bi rekla in naredila, ko me ne slišijo, umolknem in se v srcu obrnem k don Bosku in Mariji. Običajno vsaj trenutno uspe. Hvala Bogu. Letos je bil tudi pri nas prvič oratorij. Otroci so bili navdušeni. Molim, da bi se to ponovilo. Saj na žalost poleti ni otrok niti staršev k sveti daritvi. Zaupam in verujem, da se bo tudi to spremenilo. Pristrčno se vam zahvaljujem za vse maše, ki jih darujete po namenih članov Mašne zveze. S tem je zelo veliko narejenega za naše pokojne ... Naj vas vedno spremlja ljubezen Božjega deteta in varstvo Marije Pomočnice.

Olga

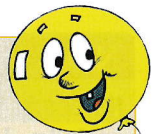
ZDAJ IMAM KAR PET vrst časopisov. In vsi so lepi za branje, pa tudi potrebni. Ne mislim nobenega pustiti ... Z globoko hvaležnostjo želim, da vas blagoslov, milost, mir in sreča božičnih praznikov spremljajo zdrave in vesele vse dni novega leta 2006.

Marija

HVALA za Salezijanski vestnik. Je zelo lepo in poučno branje za mlade in stare. Hvala za molitve. Zelo se veselim romanja na Rakovnik v maju, ko je praznik Marije Pomočnice. Prej sem hodila z mamo, zdaj ko mame ni več, pa gredo hčerke ...

Zvonka

malo za smeh

Gregor gleda, kako župnik s kladivom popravlja plot.

"Ali bi se rad česa naučil?" vpraša župnik.
"Ne, le zanima me, kaj rečejo duhovniki, ko se kresnejo po prstih."

"Ali veš, zakaj še noben odvetnik ni padel iz nebes?"

"Zato, ker jih tam ni!"

Žena je rekla možu, ki se je odpravljala na lov: "Če bo divjačina predraga, lahko kupiš tudi govedino!"

Le kaj sem jim naredila?
Na avtobusu so se me vsi izogibali.

"Zakaj pravzaprav vedno govorimo le o maternem jeziku?"

"Zato ker oče tako ali tako nima nobene besede."

"A je to prav: toliko novih stanovanj, jaz pa še vedno živim u baraki!"

"Ne, ni prav. Reče se: v baraki!"

Geslo tokratne križanke pošijte do 20. februarja 2006

na uredništvo Salezijanskega vestnika.

Izžrebali bomo 5 nagrajencev.

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo - bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopianjem v Termah Banovci;

2. nagrada: knjiga V. Schauber, Svetniki / varuhi, zavetniki, vzori (založba Salve);

3.-5. nagrada: knjiga T. Bosco, Za vas živim (založba Salve).

			SALEZIJANSKI VESTNIK	SLOVENSKI PEVEC	DOLGOR EPA BRAZILSKA PAPIGA	KRAJ PRI DOMŽALAH	KANEC	OBLIKOVANJE GLASOV, IZGOVOR	PREDLOG	VNETJE ČREVEŠA	SINJE BELA KEMIČNA PRVINA	
			IZOBRAŽENEC									
			ŽENA MAHARADŽE									
			OKRASNA RASTLINA							STONE NOVAK		
			ITALIJANSKI KIPAR PIO							MESTO V SZ SRBIJI		
SEST. M. N.	SALEZIJANSKI VESTNIK	TRAVA PRVE KOŠNJE KDOR JE DEŽUREN				SL. ALPI NIST FRANC BRITANSKI PEVEC CAT					AM. COUNTRY GLASBENIK JOHNNY	
SALEZIJANSKI VESTNIK	UMETNOST NO GIBANJE ANGLEŠKI PEVEC JOE				SL. GLASB. JOŽE PRVI ČLOVEK							
DUHOVNIKOV SAMSKI STAN							DROG V KOZOLCU					
VRV, OŽA			MESTO V NIGERJI JEZE RO NA LUZONU				POLIFEMOV TEKMEC MESTO NA NIZOZE M.					
RAZMRŠEN KODRAST ČLOVEK								STANKO HORVAT JAPONSKA LET. DRUŽBA				
MRHOVI NA, POGINULA ŽIVL				SREDSTVO KOMUNI CIR. KEM. EL. KALCUJ						VLADO TORKAR	ENAKI ČRKI	
PRVI VEČNAMENSKI ELEKTRO N. RAČUNALNIK					NAPOVED ČESA, NAZNANIL O							
AVT. OZNAKA ZA RJEKO		SOLMI-ZACIJSKI ZLOG			MODRA BARVA IZ ZDROBLJE N. STEKLA							

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci: Anton FURLAN, Goriška 22, 5290 Šempeter pri Gorici.

2. nagrada: knjiga V. Schaubert, Svetniki – varuhi, zavetniki, vzori (založba Salve): Urška GOJAK, Dole 3, 1291 Škofljica.

3.–5. nagrada: knjiga T. Bosco, Za vas živim (založba Salve): Vida LEBAN, Gorica 25, 3263 Gorica pri Slivnici; Milan NOVAK, Tomažičeva 12, 4000 Kranj; Vera RAJTAR, C. talcev 7, 4270 Jesenice.

DODATNO ŽREBANJE – za romanje v kraje sv. Janeza Boska – bo izmed vseh pravih rešitev šestih križank Salezijanskih vestnikov v l. 2005 na praznik sv. Janeza Boska na Rakovniku.

Geslo v prejšnji nagradni križanki je bilo: Mihael Rua

POČITNICE ZA DRUŽINE

V penzionu Mavrica*, ki deluje v okviru Salezijanskega zavoda v Veržaju, vam ponujamo prijetno preživljanje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo.**

V obnovljeni hiši so lepo opremljene sobe in igralnica.

V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite.

Bližnje panonske terme (Radenci, Banovci, Moravske toplice, Lendava in Ptuj) vam omogočajo, da poiščete veselje in zdravje v termalni in navadni vodi.

Posebej ugodni so paketi pet- ali sedemdnevnega bivanja s polpenzionom in kopanjem v samo kilometer oddaljenih Termah Banovci.

INFORMACIJE IN REZERVACIJE:

Salezijanski zavod Veržej

Tel: 02 588 90 60

GSM: 051 370 377 ali 041 357 640

E-pošta: zjs.oe-mavrica@guest.arnes.si

www.donbosko.si/verzej

Obvestila

DUHOVNE VAJE – ŽELIMLJE

24.–26. februar: Za fante in dekleta 4.–6. razreda.
3.–5. marec: Za fante in dekleta 7.–9. razreda.
10.–12. marec: Za ministrante.
24.–26. marec: Za fante in dekleta 7.–9. razreda.
31.3.–2. april: Za srednješolce.
Informacije in prijave: Peter Pučnik

DUHOVNE VAJE – BLED

3.–5. februar: Za študente.
24.–26. marec: Za dekleta 5.–9. razreda
Informacije in prijave: s. Marija Imperl

POSTNE DUHOVNE VAJE ZA MLADE

1. MIRENSKI GRAD: 3.–5. marec
2. BLED 1.: 10.–12. marec
3. BLED 2.: 17.–19. marec
4. VERŽEJ: 24.–26. marec
5. POHORJE: 31. marec.–2. april
Informacije in prijave: Marko Košnik, Jože Vidic

PEVSKI VIKEND – ŽELIMLJE

3.–5. februar: Za osnovnošolce.
Informacije in prijave: Peter Pučnik

DAN ODPRTIH VRAT – ŽELIMLJE

21. januar 2006

PRIDI IN POGLEJ

24.–26. februar, Rakovnik – formacijska skupnost. Morda razmišljaš o duhovnem poklicu ali pa te nekoliko bolj zanima, kako izgleda življenje v nekem semenišču, redovni skupnosti. Morda bi se za dan, dva, vključil v molitev mladih, ki so stopili na pot salezijanskega poklica ... ali pa si vzel nekaj časa za razmislek, pogovor in molitev pred tabernakljem.
Informacije in prijave: Miran Sajovic

RAKOVNIK – PRAZNIK SV. JANEZA BOSKA

29. januar, 15.00. Romarski shod ob prazniku sv. Janeza Boska bo vodil arhidiakon msgr. Božidar Metelko.
31. januar. Praznik sv. Janeza Boska. Na Rakovniku v cerkvi Marije Pomočnice bo celodnevno češčenje pred Najsvetejšim; sv. maše bodo ob 6.00, 7.00, 10.00 in zvečer ob 18.30. Vabljeni.

NOV RAZPORED MAŠ NA RAKOVNIKU

ob nedeljah in večjih praznikih med tednom (od 1. 1. 2006):
7.30; 9.00; 10.30 in **18.30**. Zadnja nedelja v mesecu tudi ob 15.00.

ORATORIJ 2006

ŽELIMLJE, 17.–19. februar:
za oratorijske voditelje
Informacije in prijave: Jure Babnik, Matej Cepin
RAKOVNIK, 11. marec, sobota: za animatorje oratorijev
VERŽEJ, 12. marec, nedelja: za animatorje oratorijev
Informacije in prijave: Jure Babnik

V letošnjem letu obhajamo 500-letnico rojstva zavetnika misijonov sv. Frančiška Ksaverija. Zato smo se na pobudo jezuitov odločili, da v Oratoriju 2006 spregovorimo prav o njem. Gradiva za Oratorij bodo predstavljena na pomladanskem srečanju animatorjev oratorija.

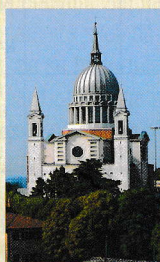
Voditeljem oratorijev je namenjen *vikend za voditelje oratorijev*, ki bo v februarju potekal v Želimljem. Animatorjem oratorijev pa namenjamo *krajša usposabljanja*, ki poglobljajo različne pomembne oratorijske vsebine; potekajo v domačih župnijah animatorjev.

*Jure Babnik sdb
voditelj projekta Oratorij*

PUM CELJE

Če si star od 15 do 25 let in nimaš statusa dijaka ali študenta ter nisi nikjer zaposlen, potem se oglasi pri nas v Celju na don Boskovem trgu 1 (nasproti Planeta TUS). PUM je priložnost za druženje, delo, izobraževanje in zabavo. Zate smo dosegljivi na številkah 03 541.48.33 ali 041 832 404 ter na elektronski pošti: pum@salve.si

ROMANJE BRALCEV SALEZIJANSKEGA VESTNIKA V KRAJE SV. JANEZA BOSKA

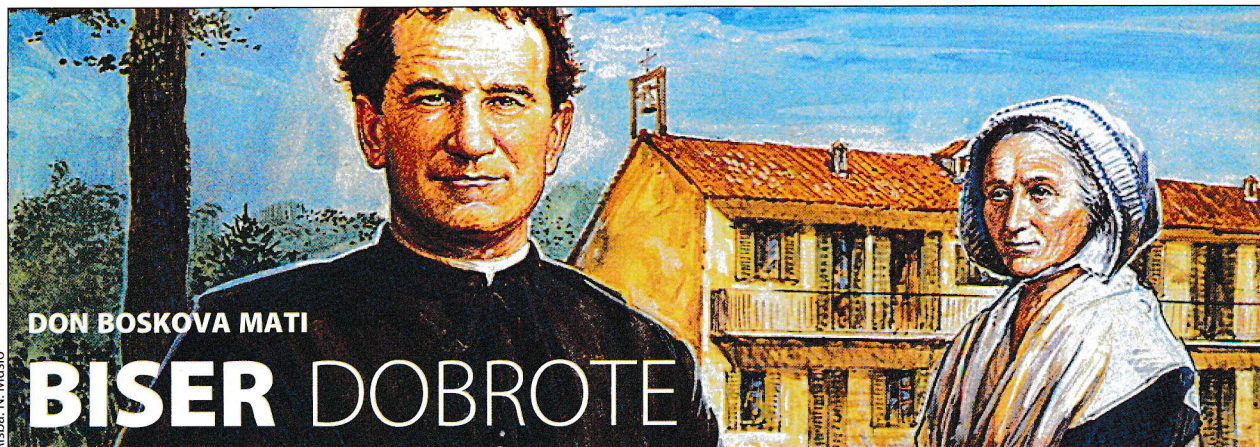
26. 4. 2006 ob 22.00 odhod z Rakovnika, vračanje v nedeljo, 30. 4. 2006, pozno zvečer. Cena romanja: 35.000 SIT za odrasle; otroci in mladi 20% popusta (28.000 SIT). Cena vključuje prevoz in 3x polpenzion (večerja, prenočišče, zajtrk). Prijave zbiramo do zapolnitve mest.

Prijavite se na naslov:

Janez Potočnik,
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
ali e-pošta: janez.potocnik@salve.si

INFO

Jure BABNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01 427.13.42 | 041 856 452 | jure.babnik@salve.si
Matej CEPIN | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01 427.71.40
s. Marija IMPERL | Partizanska 6 | 4260 Bled | 04 574.10.75
Marko KOŠNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01 427.30.39 | 051 337 556 | marko.kosnik@salve.si
Janez POTOČNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01 427.30.28 | 041 215 711 | janez.potocnik@salve.si
Peter PUČNIK | Želimlje 46 | 1291 Škofljica | 01 470.21.23 | 040 360729 | peter.pucnik@zelimlje.si
Miran SAJOVIC | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01 427.13.42 | 041 855 351 | miran.sajovic@guest.arnes.si
Jože VIDIC | Tabor 29 | 1380 Cerknica | 01 709.68.80 | 041 728 293

DON BOSKOVA MATI

BISER DOBROTE

Risba: N. Musio

FRANCE ŠKRABL

Letos mineva 150 let od smrti don Boskove matere Marjete, zato bomo na straneh Salezijanskega vestnika na kratko predstavili njeno življenje in delo. Postopek za njeno beatifikacijo gre proti koncu, zato smo povabljeni k molitvi, da bi jo mogli čimprej častiti na oltarju in se ji priporočati.

Marjeta Occhiena je bila rojena 1. aprila 1788 v vasi Capriglio, ki je okrog šest kilometrov oddaljena od mesteca Chieri. Bila je tretja od osmih otrok. Kljub temu, da so bili njeni starši revni in preprosti kmetje, so svoje otroke znali vzgajati, še posebno v krščanskih vrednotah, in jih oblikovati v zrele osebnosti. O Marjetini otroški in mladostni dobi sicer ne vemo veliko, zanimivo pa je, da pri njej že v tej dobi zasledimo nekatere lastnosti, ki so prišle do izraza pozneje, ko je bila žena, mati in vzgojiteljica: močna volja, iskrenost v mišljenju in govorjenju, odkritosrčnost in resnost pri presojanju ter neutrudnost pri delu. Marjeta je počasi doraščala, vendar ni veliko mislila na poroko. Mlade

fante, ki so jo prosili za roko, je odklanjala. Ko jo je ob neki priložnosti mlad fant povabil na ples, je dejala: "Kdor se hoče igrati s hudobnim duhom, ne more živeti vesel s Kristusom." Najprej je nameravala ostati pri svojih starših, jim pomagati pri delu doma in na polju ter jim biti v pomoč v starosti. Božja previdnost pa je hotela drugače.

V zaselku Becchi, 25 km jugovzhodno od Turina, je malemu posestniku Frančišku Bosku, rojenem 4. februarja leta 1784, 1. februarja 1811 umrla žena. Ker sam ni mogel skrbeti za svojega osemletnega sina Antona, je prosil Marjetinoga očeta za Marjetino roko, saj je družino Occhiena že dlje časa dobro poznal. Oče in hči sta se pogovorila o ponudbi in po dolgem razmišljanju sta jo sprejela. Frančišek in Marjeta sta se poročila 6. junija 1812. Naslednje leto pa je bil 8. aprila njun zakon blagoslovljen s fantkom, kateremu sta dala ime Jožef.

Na polju in vrtu sta pridelala toliko pridelkov, da se je družina lahko bolj ali manj primerno preživljala. Žal pa se je marsikaj hitro spremenilo. Napoleonovi vojaki so vdrli v deželo in prišlo je do vojne. Veliko cerkva so izropali in veliko zvonov pretopili v uničevalno orožje. Življenjske razmere so bile zelo težke in ljudje so veliko trpeli.

Ko se je papež Pij VII. vrnil iz ujetništva, je 20. maja 1814 v navzočnosti mnogih škofov in tudi kralja Emanuela I. v Savoni kronal podobo Usmiljene matere. Papež je 19. maja 1815 prišel na razstavo znanega turinskega mrtvaškega prta. Isto leto je Marjeta podarila življenje še enemu fantu. To je bilo 16. avgusta 1815. Pri svetem krstu je dobil ime Janez Melhior Bosko. Sedaj je bilo v skromni hiši v Becchiju šest oseb: oče Frančišek, mama Marjeta, sinovi Anton, Jožef in Janez in tašča, moževa mati. Po padcu Napoleona so deželo, kateri je že vojna povzročila izredno veliko gorja, prizadele še ujme. Tako so imeli slabo vreme in slabo žetev. Stiske so bile velike. Po poljih so ležali mrtvi. Nekateri ljudje so kar bosli in s težkimi križi na plečih odhajali na božje poti. Zatekali so se k svetnikom, še posebno k Mariji, in prosili za pomoč. Mnogo ljudi je bilo brez dela in jim je primanjkovalo najpotrebnejše za življenje. Revščina in razne bolezni, še posebno kužne, so se širile med ljudmi. Tudi v Boskovi hiši so bile velike težave. Mama Marjeta jih je komaj obvladovala. Kljub temu je poskušala vedno znova pomagati tistim, ki so trpeli; lačnim je podarjala kos kruha in lonček mleka. Njena pomoč je bila izraz njene vere in ljubezni. ■ SE NADALJUJE

SALEZIJANSKI MLADINSKI CENTER CERKNICA

Salezijanski mladinski center je namenjen predvsem mladim, vendar v njem potekajo tudi aktivnosti, ki so namenjene tudi župniji Cerknica. Mladina, ki se zbira in deluje v okviru SMC, prihaja iz različnih socialnih in svetovnonazorskih okolij in družin, tudi takih, kjer je vzgoja odpovedala, zato SMC želi pomagati staršem pri vzgoji njihovih otrok.

Salezijanski mladinski center Cerknica
Tabor 29 | 1380 Cerknica
01 709 68 80 | 041 728 293 | smc.cerknica@email.si

